

Dan Verona

Selected Poems

Poeme alese

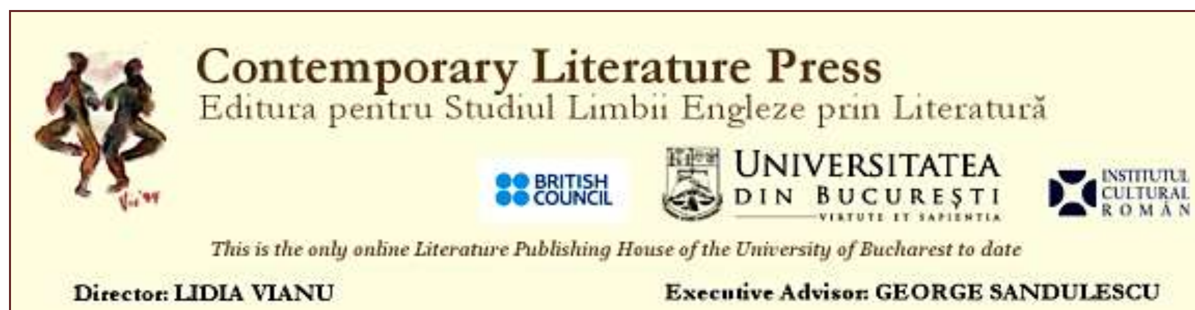
Parallel Texts

Translated by Fourteen English Poets
with the M.A. Programme for the Translation of the Literary Text, University of Bucharest.

Contemporary Literature Press
Bucureşti 2011

ISBN: 978-606-8366-14-2

Technical editing: Lidia Vianu

Proofreading: Maria Cotfas, Eliza Ghițulescu
IT Expertise: Cristina Petrescu
Publicity: Ruxandra Câmpeanu

The author and editors express their gratitude to Anne Stewart and her *poetry pf* group, http://www.poetrypf.co.uk/, for the brushing up of the M.A. students' translations into English.

Special thanks are due to the **English co-translators**: Helen **Burke**, Elizabeth **Burns**, Barbara **Dordi**, Hilary **Elfick**, Kate **Foley**, Maria **Jastrzebska**, Kavita **Jindal**, Angela **Kirby**, Philippa **Lawrence**, Ruth **O'Callaghan**, William **Oxley**, Anne **Stewart**, Nigel **Walker**, Margaret **Wilmot**.

Dan Verona

Selected Poems

Poeme alese

Parallel Texts

Translated by Fourteen English Poets
with the M.A. Programme for the Translation of the Literary Text, University of Bucharest.

Dan Verona
aprilie 1987

Contemporary Literature Press
2011

The English Translators:

Helen Burke	**Kate Foley**	**Philippa Lawrence**	**Anne Stewart**
Elizabeth Burns	**Maria Jastrzebska**	**Ruth O'Callaghan**	**Nigel Walker**
Barbara Dordi	**Kavita Jindal**	**William Oxley**	**Margaret Wilmot**
Hilary Elfick	**Angela Kirby**		

The Romanian Translators:

Iulia Anchidin	Alexandru Cârțu	Roxana Drăguşin	Mădălina Gorneanu	Ioana Petrescu
Veronica Anghel	Gianina Câşleanu	Cristina Florea	A. Kouloumpatsani	Oana Popescu
Alexandra Blaj	Anamaria Comes	Lorena Fota	Sînziana Mihalache	Florentina Rahira
Alina Blănaru	Oana Crăciunescu	Alina Miron	Raluca Nebunoiu	Alina Roşu
Dorina Burcea	Angela Crăescu	Ruxandra Georgescu	Steliana Palade	Alexandra Sârbu
Andreea Burtea	Roxana Cristea	Eliza Ghițulescu	Florentina Penciu	Cristina Stafie
				Teofana Trâpcea

Table of Contents

Radio Romania!

Dan Verona was born in 1947. He was born a few months before the Romanian King was ousted, and the Romanian Republic was installed. A quarter of a century later, he began working for Radio Romania. At about the same time, he began writing these poems.

Radio Romania was a sensitive place in communist times. Every word that found its way "on the air" was thoroughly checked. The first test radio-people had to pass was that of the "official jargon". They either bowed to it, or subverted it. Subversion was not spectacular in those days. It consisted of very small victories, such as the use of the word "marmalade". If one dared. Things were growing worse. The prison of the mind was also extended to the body. Verona calls it the "time of the marmalade". That was among the few things one was able to buy in the empty shops. Then the cold took over. For years on end, Romanians watched the second part of the Vienna Christmas concert and dreamt of the West in terms of heat, music and the Radetzky March. In that order.

A play by Gogol was forbidden after a first show because of the mere sentence "It's cold in here!". The audience clapped their hands frenetically. The stage manager may have lost his job over it. Or he may have not...

How can this barely perceptible dissidence be put into words? Words were exactly what one could not afford at that time. All my childhood – since I am only six days younger than the poet – , I instinctively led a losing battle with the official language of the system. At a very early age, I found myself rejecting silently all the words that came from papers, teachers, Romanian films. The Radio, on the other hand, had a special place. Some broadcasts were more or less like the Radetzky March.

I only know by hearsay that practically everybody listened most faithfully to the news on the radio during the war. In Dan Verona's time, that habit was replaced by listening, on the quiet, to Radio Free Europe. But what **that** radio was saying was protest from abroad. Radio Romania was different. During one's life, objects come and go. They can be replaced. The one thing that I cherished in my life under communism was the old Blaupunkt radio-set, on which my parents had listened to the war news, on which I myself picked my favourite broadcasts as early as 1950. Twenty years later, Dan Verona's programmes were among them.

The poems in this book are words of non-speech. The agony in them goes easily unperceived. Good poetry in Bucharest between 1950 and 1990 was rarely relaxed. The words always had to have a double reality: one which tried to fool the censor, another that signalled to the reader that he was not alone.

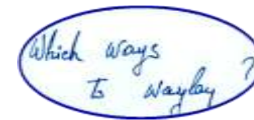
I have read this book with a vivid memory of the old feeling that we were all alike – helpless and confused. Sharing a frozen room with someone close, drinking tea with "marmalade". There is not much more to say, as an introduction to Dan Verona's poetry. Except that it needs the gift of memory, which some of us have more than others. Memory of childhood, of youth, of hands, of places, of windows, of crowds, of buses, of dreams. Irrespective of politics, Radio Romania has survived. It is now stronger than before. These poems, once written by a radio-man who remembered, are **"on the air"** now again, this time together, as part of an electronic book! Perhaps, one day, we can add the voice to them...

Bucharest, 7 December 2011

Lidia Vianu

Order the Magnolia to Blossom

Dați ordin să înflorească magnolia (1977)

MITOLOGIE

Vai, într-o zi – dar când anume? –
Sufletul nostru se pierdu
Lăsând în urmă doar enigme
Precum străvechea țară U

Săraci fiind în aşteptarea
Unei solii ne-am strâns sub cer
Şi ne-am vândut Melancoliei
Iubiți de-al lumii greu hanger

Şi cum visam sub pini de sânge
La vele albe tot mai des
Vai, ne sosi mâncat de sare
Un mic papirus ne-nțeles

Şi n-am crezut şi-n aşteptarea
Altei solii am fost uitați
Să ne aducă marea veste
Ca unor ultimi vinovați

MYTHOLOGY

Alas, one day – but when exactly? –
Our soul was lost to me and you,
It left behind nothing but riddles
Just like the ancient land of U

Poor as we were, we gathered, to wait
For a message, beneath the sky.
We sold ourselves to Melancholy,
To the world's barbs, loving and wry

As we dreamt under pines pricked with blood,
Ever more often of sails of white,
We were given a small papyrus, folded
in a crust of salt, obscure as the night

We waited for another, not understanding
The first, but as we waited we were forgotten
And did not receive the joyful news
The last of the wicked should have gotten

Vai, într-o zi – dar când anume? –
Sufletul nostru se pierdu
Lăsând în urmă doar enigme
Precum străvechea țară U

Şi golul i-l simțim fierbinte
Ca-n miez de noapte dulcea zi –
Cum mama-şi lasă-n fiu tiparul
Promis curatei veşnicii.

Ni-i gura arsă şi nu-i rouă
În paradis nu mai sunt pomi
Şi sub o scorbură de miere
Visăm ca bieți avesalomi

Foşti corăbieri, respinşi de mare
Ni se arată marea-n cer
Şi noi tot stăm în aşteptare
Purtând coroană grea de fier

[1977]

Alas, one day – but when exactly? –
Our soul was lost to me and you,
And left behind nothing but riddles
Just like the ancient land of U

So scorching do we feel its void:
As midnight pines for the sweetness of day.
As a mother blesses her child with traits
That into eternity make their way.

Our mouths are dry and there's no dew,
The trees in paradise are gone –
We dream of honey filling the hollow
Of trees, as did poor Absalom

Past sailors, rejected by the sea
We are told that in heaven its waters abound
And we keep playing the waiting game
As we suffer under an iron crown

Translated by **Ruth O'Callaghan**, **Alexandra Blaj, Alexandra Sârbu**

CIUDATA PSIHOLOGIE A PORTOCALELOR

Odată cu iarna sosesc în oraş
Camioanele cu portocale din Grecia.
Dar de-abia aşezate-n vitrine
Ele iau urma îndrăgostiților şi copiilor,
Îi muşcă pe pietoni de picioare, trec pe roşu
Şi râd cu gura până la urechi
În fața milițienilor
Care nu pot amenda portocale.
Numai cele care n-au părăsit magazinul
La timp
Care n-au păcălit mâinile hrăpărețe
Ce le-au barat calea
Sunt triste.
Ele nimeresc în sacoşe
Murdare şi pântecoase

THE STRANGE PSYCHOLOGY OF ORANGES

The arrival of winter brings to town
Trucks carrying oranges from Greece.
They're barely displayed in shop windows
Before they go after lovers and children,
Biting pedestrians' legs, they cross red lights,
Roar with laughter
In the face of the Police
Who cannot fine oranges.
Only those that haven't escaped
In good time,
Which haven't tricked the greedy hands
That blocked their way out,
Only they are sad.
They end up in grocery bags
Dirty and bulging

Şi pe drum
În semn de protest
Una câte una se sinucid.

[1977]

And on the way
As a sign of protest,
One by one, they commit suicide.

Translated by **Ruth O'Callaghan, Athina Kouloumpatsani, Alexandra Sârbu**

FIŞA 22
(TREI FETE SINGURE)

Trei fete singure stau într-o casă
Ca într-o aurită cazarmă
Şi oasele lor sunt gata de zbor.
Dar nici un dresor de fluturi nu se arată
Să le înveţe să zboare.
Una de dimineaţă până seara
Îşi piaptănă părul bogat
Asemenea ierbii de deasupra mormintelor.
A doua bea ceai şi citeşte romane
Şi sufletul ei rătăceşte undeva
Pe câmpia unei duminici fără
Sfârşit.
Doar a treia stă toată ziua
Cu un măr în mână la geam
Dar cum nimeni nu muşcă din nadă

DOSSIER 22
(THREE GIRLS BY THEMSELVES)

Three girls live by themselves in a house
Like a golden barracks
And their bones are ready for flying.
But no butterfly-trainer ever shows up
To teach them to fly.
The first combs her hair
Thick as grass growing over graves
From morning till night
The second drinks tea and reads novels
As her soul wanders somewhere
About the plain of some endless Sunday.
Only the third spends the entire day
At the window, holding an apple
But since nobody bites the lure
She eats the apple eventually

Ea mănâncă mărul până la urmă
Şi-n fiecare seară
Cu cotorul rămas
Ucide câte-un prea mohorât trecător.

[1977]

And every evening
She kills a sullen pedestrian
With the remaining stalk.

Translated by **Elizabeth Burns, Oana Crăciunescu, Eliza Ghițulescu**

DACĂ

Ne-am întors înspre seară
Mult mai puţini decât am plecat
Şi cu vâslele rupte.
Nu contează, încerca Bătrânul
Să ne aline
(Văzându-ne ruşinaţi şi flămânzi)
Nu contează lacrimile noastre
Dacă unul dintre noi
Mâine va ajunge acolo.
El obişnuitul cu această privelişte
(A câta oară va fi văzut-o?)
Era între noi cel mai senin.
Şi de câte ori nu va fi spus:
Fiinţa aceluia va fi pentru noi flaut celest.
Şi noi în preajma lui
Ne mestecăm în tăcere tutunul.
Dacă am şti că unul dintre noi mâine va ajunge acolo
Infernul acesta moştenit din tată în fiu

IF

We returned at dusk
Fewer than had left
And with our oars broken.
It does not matter, the Old Man tried
To comfort us
(Seeing us ashamed and hungry)
Our tears do not matter
If one of us
Reaches that place tomorrow.
He – accustomed to this view –
(How many times has he seen it?)
Was the most serene among us.
And how many times has he said:
He himself will be for us a celestial flute.
And we, around him,
Chew our tobacco in silence.
If we knew that one of us would reach that place
tomorrow

Ca pe un filtru miraculos l-am sorbi
Convinşi că am cunoscut fericirea.

[1977]

We would sip like a miracle potion
This inferno we inherited from our fathers,
Convinced that we had found happiness.

Translated by **Elizabeth Burns**, **Raluca Nebunoiu, Alexandra Sârbu**

FEMEIA CU PIERSICI

(Într-o noapte de vară am vorbit cu un Bătrân Student despre Ordinul Frunzei de Piersic. Şi el bântuit de vechi amintiri povestea şi din când în când murmura: 'Am cunoscut fericirea printr-o femeie cu piersici.')

Trecea pe-o stradă o femeie cu piersici
Vremea era frumoasă strada curată
Noaptea probabil fusese măturată de îngeri.
Şi noi vreo câţiva
Care scriam poezii împotriva oraşului
Când am deschis ochii numai pe ea am văzut-o.
Nimeni nu ştia cine e
Şi cum a răsărit deodată pe strada aceea.
Câţiva bărbaţi au fost pe loc fulgeraţi
Apoi unul câte unul am căzut în plasa ei aurită
Şi vestea s-a-ntins şi bărbaţii
De pe toate străzile au început să curgă
Spre strada aceea pe care trecea femeia cu piersici.
Mireasma ei pătrunse până la cele mai ascunse birouri

WOMAN WITH PEACHES

(One summer night I spoke with an old boy about the Order of the Peach Tree Leaf. Haunted by memories, he told me, mumbling from time to time, 'I found happiness through a woman with peaches.')

A woman with peaches passed through the street.
The weather was beautiful, the street was clean.
The night had probably been swept away by angels.
A handful of us
Who were writing protest poems against the city
Only saw her when we opened our eyes.
No one knew who she was
Or how she had suddenly appeared on that street.
A few men were struck on the spot.
Then one by one, we all fell into her golden net.
As the news spread, men from every street
Flowed towards the place
Where the woman with peaches would pass.
Her scent pervaded even the most hidden offices.

Albine de aur cărau faguri pe aripi
Şefii au văzut cu stupoare
Cum scaunele lor se transformă în piersici
Şi cum în piersici încep păsări să cânte.
Furioşi alergau din birou în birou
Să afle care subaltern le-a jucat o asemenea festă
Dar subalternii de mult defilau pe strada aceea
Pe care trecea femeia cu piersici.

Şi ea parcă zbura şi surâdea în vitrine
Şi o armată de bărbați după ea
Aşa cum altădată un popor de femei
Se ținea după muzicantul din Saint-Merry ce cânta
Din caval.
Şi tramvaiele se opreau la colțuri de străzi
Pe deasupra lor treceau escadrile de grauri
Băgând spaima în doamnele cu priviri de gardian
Uitând c-au avut genunchi fragezi cândva
Şi codițe.
Şi vatmanii gângurind ca porumbeii
Le lăsau în plata Domnului cu tot cu tramvaie
Şi coborau şi cu şapca pe ceafă
Băteau aerul spre strada aceea
Învinşi de mireasma femeii cu piersici.
Clienții restaurantelor se ridicau amețiți de la mese

Golden bees carried honeycombs on their wings.
The bosses were amazed to see
Their chairs turn into peach trees
And birds begin to sing in the branches.
Furious, they ran from office to office –
Which of their minions had played such a trick?
But the clerks were long-since marching
On the street where the woman with peaches would pass.
She seemed to fly and smile in the shop windows
While an army of men followed,
As once a crowd of women
Followed the piper from St Merry
When he played his long shepherd's pipe.
The streetcars stopped at street corners
Squadrons of starlings flew above.
The frightened ladies with guarded eyes
– who'd forgotten they once had tender knees
And pigtails – were scared.
The streetcar drivers cooed like pigeons,
Left them to their fate,
Got down from the streetcar, their caps pushed back,
And headed towards that street,
Overcome by the scent of the woman with peaches.
Customers in restaurants rose dizzily from their tables.

Şi chelnerilor le-au crescut sub nas
Frunze de piersic
Berăriile, cazărmile se goleau
Generali se încheiau cu nasturi din sâmburi de piersic
Numai cei ce şi-au făcut din bretele un ideal
Nu s-au mişcat.
(O, femeie, femeie cu piersici
Tu n-ai ştiut ce înseamnă prudenţa vreodată
Tu ai smuls inima femeilor
De la Poarta Orientului
Şi nu clopotele triste de la Saint-Merry băteau
Ci clopotul Mitropoliei
Din Europa Răsăriteană.
Şi furioasele lor dangăte doborau corbii din cer
Chiar femeile rănite de tine-l trăgeau
Căci mireasma ta ne-a sucit capul asemeni tutunului.)

Dar femeia cu piersici nepăsătoare înainta
Şi noi după ea melancolici fluturi de noapte
În jurul unei lumini.
Gleznele ei asemenea unor comete
Traversau noaptea noastră adâncă.
Bicicliştii, pompierii, arhivarii, mărunţii contabili
Şi cei cu complexul cheliei
Aceeaşi ţintă aveau. Toţi încercând

Waiters grew peach tree leaves
Under their noses.
The beer houses and the barracks emptied.
Generals fastened their uniforms with peach tree stone buttons.
Only those obsessed by their braces didn't move.
(Oh, you woman, woman with peaches
You never knew what prudence was.
You tore the hearts
Of the women at the gate of the East.
It was not the sad bell of Saint-Merry that was tolling
But all the church bells in all the cities
In Eastern Europe
And their furious peal would knock the ravens out of the sky.
The very women you hurt were ringing
Because your scent had turned our heads like tobacco.)
The woman with peaches didn't care.
We followed her, melancholic moths round a light.
Her ankles passed like comets through our deep night.
All the bicyclists, the firemen, the archivists, the petty accountants,
Those with a baldness complex
Had the same goal, all seeking
A purer flute in the ashes.

Să dezvelească un flaut mai pur din cenuşă.
Nedumeriţi se holbau miliţienii pe margini
Cu bastoanele băgate în mânecă.
Dar mireasma femeii cu persici
Nu ştia de uniformă, de pâinea familiei
Şi dădu buzna în nările largi.
Şi iată bravii miliţieni începură să zâmbească frumos

Cu toată gura, ca oamenii.
Şi dirijau mulţimea cu bastoane transformate
În crengi de piersic în floare.

Din amfiteatre studenţii extaziaţi îşi luau zborul
Cu Istoria piersicii universale sub braţ
Şi profesoriii îi urmau şi ei minunându-se
Cum de-au găsit la acest subiect
Atâtea argumente posibile.
(Niciodată n-a avut Universitatea până atunci
Atâţia doctori în Piersicologie
Căci nu se ştie de ce
Nici o studentă nu se văzu la cursuri în ziua aceea.)
Şi femeii cu piersici părul îi flutura
Precum drapelul unei armate teribile
Încolţiţi se văzură în cotloanele lor birocraţii
Munţii de hârtie se transformau în frunze de piersic

The puzzled policemen stared from the margins
Their truncheons in their sleeves.
But the scent of the woman with peaches
Was no respecter of uniforms, or bread to be won
And invaded their nostrils.
All of a sudden the brave policemen began to smile beautifully
With the whole of their mouths, like human beings.
They conducted the crowd with truncheons transformed
Into branches of peach trees in blossom.
Ecstatic students took flight from the lecture rooms,
A History of the Universal Peach under their arms
And their teachers followed them wondering
How they'd found in this topic
so many valid arguments.
(Never before had the University seen
So many doctors in Peach Science
And nobody, either, knows why
No woman student was seen in class that day.)
Like the flag of a terrible army
The hair of the woman with peaches fluttered.
Bureaucrats were cornered in their nooks
While heaps of paper turned into peach tree leaves

Şi ei începură să plângă amar
Căci niciun destin nu mai puteau să
Strivească-n dosare de piersic.
—Faliment, strigară şi funcţionarii Băncii Naţionale
Dar lovit de mireasma femeii cu piersici ca de alice
Distinsul lor Şef murmură:
—Faliment? Tovarăşi, fiţi calmi
Daţi drumul să circule frunza de piersic.

O zi întreagă am mers sub drapelul femeii cu piersici
Şi iată că strada ca în vis se topi
Şi ea deschise atunci o portiţă
Şi într-o imensă grădină de piersici susurând dispăru.

—Dar asta e Maria Magdalena
Am auzit câteva femei clipocind
Şi noi care cunoşteam totuşi strada aceea
Ptiu, am făcut, cu ochii închişi
Am trecut de-o viaţă pe lângă acest paradis
Doar atât trebuie: cu piciorul să împingem portiţa.
Am intrat apoi în grădina de piersici
Şi ne-am simţit atât de liberi, atât de fără griji
Dintr-o dată

And they began to weep bitterly
Because they could no longer
Crush destinies into peach tree files.
'Bankruptcy', yelled the clerks of the National Bank.
But hit by the buckshot scatter of the scent of the woman with peaches
Their distinguished boss mumbled,
'Bankruptcy? Comrades, stay calm
Send out the peach tree leaf.'
I marched a full day under the flag of the woman with peaches
And suddenly the street vanished as in a dream.
She opened a small gate
And murmuring, disappeared into a vast peach orchard.

'But this is Mary Magdalene'
I heard a few women whispering.
We, who knew that street by reputation
Said, 'Damn! we passed past this paradise
All our lives with our eyes shut.
We only needed to push the small gate with our foot.'
Then we went into the peach orchard.
All at once we felt so liberated,
So carefree

Încât cu urechea lipită de vrăjitele trunchiuri
Auzirăm vocea copilăriei.
Şi am priceput atunci cât de săraci rămâneam
Dacă nu ne ieşea în cale femeia cu piersici.
Aşa am fi fost:
Morți înainte de a fi murit
Plătind greu tribut vieții mărunte
Care se lipeşte de om ca pecinginea.
Şi clopotul Mitropoliei încă bătea
Clopotele de la Saint-Merry erau jucării pe lângă acesta
Şi se-adunară la gard cu pălării prea grave femei
Şi birocrații tomnateci şi şefi de birou
Şi toți acei ce ne-au supt sângele zi cu zi
Cu lacrimi în ochi ne rugau
Să ne întoarcem că uite lumea e un fagure sterp
Fără noi.
(Ce ne-ar fi spânzurat de osia Carului Mare
De-ar fi putut,
De nu-i oprea o nevăzută mână
Dincolo de misterioasa portiță.
—Bărbați fără lege, din când în când auzeam,
Ce-or fi găsit ei la această femeie
Şi la piersicii ăştia nenorociți ce-or fi găsit?)
Dar noi n-aveam ochi decât pentru femeia cu piersici
În sângele nostru numai ea lumina

That, with our ears pressed against the charmed trunks
We heard the voice of childhood.
It was then that we knew how poor we'd have been
Had the woman with peaches not passed our way.
We'd have been
Dead before we'd died,
A heavy price for a petty life
That sticks to you like a dart.
The bell of the city church was still tolling.
The bells of Saint-Merry were toys in comparison.
Women wearing solemn hats gathered at the fence
And elderly bureaucrats and office bosses
And all those that had sucked our blood daily
Begged us with tears in their eyes
To go back because the world would be a barren honey comb
Without us.
(They'd have hung us by the handle of the Big Dipper
If they could,
If an unseen hand hadn't stopped them.
From behind the mysterious small gate,
We heard 'Lawless men!' then again,
'What could they possibly have found in this woman
And what could they have found in these damned peach trees?')

Numai femeia cu piersici, drapelul ei răcoros.

— Suntem în mâna ta, femeie cu piersici, am spus.
Suntem Cavaleri în Ordinul Frunzei de Piersic
Şi poate tu eşti chiar Femeia de aur
Pe care de-o viaţă o aşteptăm.
Tu ne-ai trezit, ne-ai răscumpărat cu câteva piersici

Viaţa-i frumoasă cât încă trăim
De mâine (poate) multe se vor schimba.

[1977]

But we only had eyes for the woman with peaches.
Only she shone in our blood,
Only the woman with peaches, her brave flag.
'We are in your hands, woman with peaches', we said.
'We are knights of the Order of the Peach Tree Leaf.
Maybe you're the Golden Woman herself
That we've been expecting all our lives.
You've woken us, you've redeemed us with a few peaches.
Life is beautiful while we're still alive.
Starting tomorrow – *maybe* – things will change.'

Translated by **Kate Foley, Alina Roşu, Eliza Ghiţulescu**

PIETÀ

Cum vine toamna, mamă, mi-e sufletul ciudat
Precum un roi de fluturi atins de destrămare
Şi mă gândesc la tine sub ceru-ntunecat
Ca la o soră dusă într-un oraş prea mare
Şi-aştept venind din ceață un înnoptat poştaş
Cu-o veste de la tine (doar două-trei cuvinte)

Dar el poate demult e mort în vreun oraş
Pe care nicio hartă nu pare-a-l ține minte
Fuior aprins de raze eram în mâna ta –
M-ai învelit cu carne şi carnea mult mă doare
Şi nimeni nu mai ştie ca tine alina
Sperând să vii auzu-i crucificat pe zare
Şi mă cuprinde noaptea şi nu mai pot să scriu
Aud cum dezertează toți sâmburii din mere
Poate veghezi asupră-mi deşi e prea târziu
Poate aştepți cuminte o nouă înviere
Spre-a fi mai norocoşi aş vrea-ntr-un fel

PIETÀ

As autumn falls, mother, I feel my soul go astray
Like a swarm of butterflies, touched by decay.
I think of you, under this lowering sky,
A sister lost in a swarming city.
Perhaps the dark postman will come in from the mist
With a word or two, the long awaited message from
you,
Or maybe he's dead in a city so strange,
No map can ever remember.
Your hands held me first, a shining bundle of threads
And wove me into the painful flesh
That only you know how to soothe.
With my ears nailed to the horizon, I hope for you.
Night has swallowed me. I can't write.
I hear the pips abandon the apple.
Perhaps you're watching, though it's far too late.
Perhaps you wait in wisdom for another resurrection
If so, with my being light-filled and lucky from the
start

Să dai fiinţei mele de la-nceput lumină
Şi eu să vând de-a valma tramvaiele pe-un miel
Născut în zori de zi pe o colină
Cum vine toamna, mamă, mi-e sufletul ciudat
Dau vulpile năvală-n biserica pustie
Şi nu uit că nu se poate-ntr-un veac prea vinovat
Din moarte să te scot prin Poezie
Eram cândva fuiorul de raze-mpărătesc
Acum tu-mi eşti copilul pierdut în ceaţă, mamă
Şi ochii tăi deasupra pe ceruri înfloresc
Înlăcrimaţi în două brânduşe mari de toamnă

[1977]

I'd swap the hurly-burly of streets,
And sell every tramcar for one lamb
born on a hillside at dawn.
As autumn falls, mother, I feel my soul go astray
Foxes throng the deserted church. Even poetry
Can't pull you out of death in such a ruined age.

Once I was your prince, spun out of light.
Now you're my child, lost in the mist, mother,
And in the skies your eyes bloom with tears,
Deep like two autumn crocuses.

Translated by **Kate Foley, Florentina Rahira, Alexandra Sârbu**

VÂNT (I)

Dimineața ne-a trezit un păun
Şi ne-am dus să culegem pentru cină brânduşe
Pe rouă. Apoi
Am descifrat petele albe dintr-un papirus
Şi din nou am verificat secțiunea de aur.
O vreme ne-au crescut unghiile
Într-un mod curios
Şi acum acest clopot
Lacrimă uriaşă
Ce ne scoate din minți
Cu cântecul său izbit de zidurile lumii.
'O, cântăriți-mi fărădelegile, se tânguie
Unul pierdut… Sunt curat
Nu mă lăsați să umblu târâş
La picioarele voastre…'
Cineva a vrut să izbucnească afară
Şi a fost smuls din țâțâni
Cu uşă cu tot.
'Carnea mea e ca smeura…

WIND (I)

At the break of day a peacock woke us
And, early in the morning, we went to pick saffron
For dinner. Then
We deciphered the white blots on a papyrus.
And we checked the golden section yet again.
For a while, our nails grew
In a peculiar way
And now this bell
An immense teardrop
Which drives us out of our wits
With its chime flung at the gates of the world.
'Oh, consider my offences, a lost soul
Bewails… I am pure
Do not let me crawl at your feet...'

Someone wanted to break out
And became completely unhinged.
'My flesh is like raspberry…
Though you may doubt it, it is like raspberry…'

Oricât v-ați îndoi e ca smeura…'
Glas de femeie
Căruia nimeni se pare
Nu-i mai cunoaşte cifrul râvnit.
Şi uşa se-nchide şi se deschide.
Şi strigătul… Cu toții am auzit strigătul…
Cineva cere îngenunchiat ajutor. Cineva:
Un om un zeu.
În trup privighetorile stau zgribulite.

[1977]

The voice of a woman,
The coveted cipher of which
No one seems to know anymore.
And the door closes and opens again.
And the cry… We all heard the cry…
Someone kneels, pleading for help. Someone:
A mortal – a god.
Inside the body, the nightingales huddle together.

Translated by **Nigel Walker, Alina Miron, Eliza Ghițulescu**

VARĂ ÎN PARANTEZĂ

Eram frumoşi. Eram nepăsători şi cruzi,
Asemeni zeilor. Iertaţi-ne acum
Dacă puteţi: nepăsarea, cruzimea aparţineau
Inocenţei. Unii dintre noi credeau că vor cuceri lumea
Cu strălucirea chitarelor. Alţii
Puneau în ţeava puştii boabe de mei
Şi hrăneau porumbeii. Iertaţi-ne
Dacă puteţi. Problema morţii nu exista
Pentru noi, a muri era totuna cu a iubi.
Surâdeam acceptând ideea că totuşi femeile şi moartea
Ne puteau îmblânzi. Iertaţi-ne
Dacă puteţi: am devenit vulnerabili

Dar ceea ce ne-nspăimântă nu-i moartea.
Ne-am trezit şi ne-am privit chipurile uluiţi:
Semănau cu nişte hărţi boţite de prea multe războaie.
Şi zeii din noi s-au văzut detronaţi
Şi pălmuiţi apoi în faţa trupei.

SUMMER IN BRACKETS

We were beautiful. We were careless and cruel,
Like gods. Forgive us now
If you can: the carelessness and cruelty belonged
To innocence. Some of us thought we'd conquer the world
With shiny guitars. Others
Would put millet grains up the gun barrel
And feed the pigeons. Forgive us
If you can. The issue of death did not exist
For us, dying was the same as loving.
We would smile acknowledging that women and death
Could tame us. Forgive us
If you can: we've grown vulnerable
But it is not death that frightens us.
We awoke and looked upon our faces with awe:
They were like maps crumpled from too many wars.
And the gods within us were dethroned
And slapped before the troupe.

Iertați-ne dacă puteți.

A fost o vară scurtă: un popas.
Scheletul ei aprins încă ne miră –
Parcă-a turnat benzină cineva
Pe când dormeam în sunete de liră.

Şi smulşi am fost de-un vânt neruşinat
Ce ne-a crezut un stârv de gropi comune
Şi de sub varul frunții s-a ivit
Vechi manuscris cu sângerate rune.

Cenuşa sufletelor n-are leac
În vânt nedomolit pe vânt călare
Şi-n carnea smeurei noi ne rugăm
Ca într-un templu spân spre alinare.

A fost o vară scurtă: un măcel.
Căzută-i smeura-n leprozerie,
La un banchet de frunze moarte strânşi
Stiletul toamnei carnea ne sfâşie.

Cum s-ar urni mormintele-auzim
În carnea noastră păsări mari de pradă

Forgive us if you can.

It was a short summer: a halt.
Its flaming skeleton still astounds us
As if someone has poured gas
While we were asleep in lyre music.

And thus we were plucked out by an insolent wind,
That took us for a carcass of common graves
While from under a pale brow there issued
An old manuscript of blood-covered runes.

The ashes of souls are without cure
While riding the unabated wind
And in the flesh of a raspberry we thus pray,
As in a bare temple, comfort to bring.

It was a short summer: a carnage.
And while into leprosy the raspberry is fallen,
We gather at a banquet of dead leaves,
Where our flesh is ripped open by the stiletto of
autumn.

However the graves move, great
Predatory birds inside our flesh we hear

Şi nu ştia pentru ce s-a cheltuit
Pe noi din cer atât de grea zăpadă.

Suntem asemeni îngerilor ce-au fugit
De pe umbrosul zid în lumea mare
Fără să ştim că sufletu-a țipat
Spre turla unei mări imaginare.

[1977]

And couldn't tell why, for our sake alone,
The heavens spent such heavy snow.

We are like angels from the shadowy wall,
Into the great world they tried to flee
Unaware that the soul has screamed
Towards the tower of an imaginary sea.

Translated by **Nigel Walker, Ruxandra Georgescu, Alexandra Sârbu**

NECUNOSCUTUL CU HARTA

Un ins necunoscut
Unul dintre aceia ce se arată în lume
Cam o dată la cincizeci de ani
Trece pe stradă cu pas mătăsos
Şi cu o hartă adânc mâncată de cancer
Făcută sul subsuară.
Opreşte pe cineva întrebându-l
Dacă nu cunoaşte pe-un prieten de-al său
Un fluture de fapt
Din Solitaria numit Vanessa Ligata.
Şi încheie apoi cu un susur:
'Ştiu unde se află Insula Fericirii.'
Şi necunoscutul desface harta încet
Şi până să găsească acolo semnul ştiut
De emoție trecătorul albeşte şi moare.

Şi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat
Necunoscutul se pierde-n mulțime fiind
Insul cel mai comun. În plus doar atât:

THE MYSTERIOUS MAN WITH THE MAP

A mysterious man
One of those who show up
About every fifty years
Walks down the street at a silky pace
Holding a map eaten by cancer,
Rolled up under his arm.
He stops someone
asking him whether he knew this friend of his,
A butterfly actually
Named Vanessa Ligata of Solitaria
And then finishes with a whisper:
'I know where the Island of Happiness is.'
And the mysterious man slowly unfolds the map
And by the time he finds the bookmark
Due to all the excitement, the passer-by turns pale and dies.
And, as if nothing had happened,
The stranger loses his way through the crowd
Being the most common guy. There's just this little

Pare că zboară
Mai înalt fiind decât toţi cu un cap.

Şi poate ciorapii de fosfor
Şi din când în când
Câte unul novice care moare extaziat ascultându-l:
'Ştiu unde se află Insula Fericirii.'

[1977]

thing:
He looks like he is flying
He is a head taller than the rest of the world.
It's maybe the phosphorus socks
And, from time to time
Some novice who dies enraptured, listening to him say:
'I know where the Island of Happiness is.'

Translated by **Helen Burke, Gianina Câşleanu, Eliza Ghiţulescu**

Life at the Age of 33

Viața la 33 de ani (1981)

PATER NOSTER

A plecat Pater Noster ne-a părăsit

I-am găsit pălăria pe lada cu vechituri
Dinaintea diluviului i-am găsit ochelarii
Şi tabachera de-argint şi o mândră uniformă
De general de pe vremea războiului dintre îngeri
I-am găsit
Călimara cu cerneală extrasă din trupul meduzelor
Şi pana de gâscă şi scrisorile
Către şamani şi cenuşa de uscat hieroglifele
I-am găsit până şi ferăstrăul până şi
Studiul asupra pomiculturii până şi butonii de aur şi
Acul de la cravată

Numai el nicăieri
Am ieşit în grădina cu meri, l-am strigat:
'Întoarce-te Pater Noster, vino acasă'

PATER NOSTER

Pater Noster left, he has forsaken us

I have found his hat on the rag box
Before the flood I had found his glasses
And a silver cigarette case and a proud general's
Uniform from the time of the war between the angels
I have found
His inkpot with ink extracted from the body of jellyfish
Also the goose quill and the letters
To the shamans and the ash used for drying
hieroglyphics
I've even found his jigsaw, even
His study on pomiculture even his gold cufflinks and
His tie pin

Only he is nowhere to be found
We went out in the apple garden, we called for him:
'Come back, Pater Noster, come home.'

Ne-am luat pe urmele lui din oraş în oraş
Am întrebat l-am descris ‘da, un bătrân,
Păr alb, ochi căprui sau verzi sau albaştri…’
‘Dar ăsta-i amurgul’ ni s-a răspuns.
‘Ochii, da, iertaţi-ne, nu mai ştim, le-am uitat
Sau poate nu le-am ştiut niciodată culoarea’

‘Oricum
Un bătrân, păr alb…’ ‘Da, da, poartă blue-jeans… nu,
Nu e tocmai un hippie…’

Am umblat pretutindeni
Dar cine să ştie ceva când înseşi sumarele noastre
Descrieri se băteau cap în cap.

Mulţi ne-au pus pe urme greşite îl confundau
Cu vecinii mai taciturni cu muzicanţii preclasici sau
Cu acei bătrânei, cam zurlii, cu vedenii,

Care strigau ‘Noi suntem Pater Noster’
Şi se grăbeau în audienţă la Cezar.
L-am căutat prin spitale pretutindeni prin ceainării
Berării am consultat catalogul cizmarilor tâmplarilor
ceasornicarilor

We followed his footsteps from town to town
We asked, we described him ‘Yes, an old man,
White hair, eyes of hazel or green or blue…’
‘But you are describing the sunset’ we were answered.
‘The eyes, yes, forgive us, we don’t know anymore, we have forgotten
Or maybe we never knew their colour’
‘Anyway
An old man, white hair…’ ‘Yes, yes, he wears blue jeans… no,
He is not exactly a hippie…’

We went everywhere
But how should anyone know anything when our own poor
Descriptions were contradictory.
Many gave us false leads, they mistook him
For taciturn neighbours, for pre-classical musicians or
For those little old men, who were a bit giddy, who saw apparitions,
Who always shouted ‘We are Pater Noster’
And rushed to gain an audience with Caesar.
We have looked for him in hospitals everywhere, in teahouses,
Beer houses. We have searched the catalogue of

Dar n-am dat de el nicăieri.

Şi ne-am trezit că nu avem nici o poză pentru ziare
Una măcar, făcută la pensie, sau din carnetul de sindicat.
Am trăit atâta vreme cu el am visat
Şi ne-am mâhnit împreună ne-a învățat
Cum se iubeşte o stea cum se face o aureolă
Şi iată ne-am trezit că nu l-am cunoscut îndeajuns
Că pentru fiecare dintre noi are alt chip
Alt sunet al gândului altă lumină.

Şi iarăşi ne-am întors în grădina cu meri
Şi iarăşi l-am strigat: 'Pater Noster, vino acasă.
Ne-am deprins cu tine atât de mult
Încât absența ta ne apasă.' Şi nu a venit
Pater Noster. Aproape c-am îmbătrânit
Căutându-l.
Totuşi într-un târziu l-am găsit
Dar în zadar îl rugăm: 'Pater Noster, întoarce-te,
Vino acasă.'
Iată, rătăceşte prin gări

shoemakers, carpenters, watchmakers

But haven't found him anywhere.

And we've realised that we have no picture for the journals
Not even one, taken when he retired, or one from his trade-union card.
We have lived for so long next to him we dreamt
Together and we grew sad together he taught us
How to love a star, how to make a halo
And now we realize we didn't know him properly
Because for each and every one he has another face
Another sound of thought, another light.

And we came back again into the apple garden
And we called him again. 'Pater Noster, come home.
We are used to you so much
That your absence is a burden.' And Pater Noster
Didn't come. We almost grew old
Looking for him.
However, in the end, we found him
But we asked him in vain. 'Pater Noster, come back,
Come back home.'
Lo, he wanders around train stations

Cu încălțările sparte cu haina ruptă în coate
Vânzătorul de mere îl prinde furând
Fără un ban călătoreşte deasupra vagoanelor hingherii
Îi caută lacrima umblă Pater Noster rătăceşte
Cu o mierlă în sân – cu un zâmbet care sperie femeile

Zilnic îl calcă maşinile este dus la spital
Fără acte este dus la poliție apoi la azil
Şi în zadar strigăm: 'E Pater Noster, lăsați-l.'
Nimeni nu crede – cum să fie Pater Noster

un bătrânel

Care nu ştie să facă nimic util care nu
Vorbeşte decât cu umbrele plopilor şi plânge
În coamele cailor.

Întoarce-te Pater Noster.
Vino acasă.

Ocupă-ți locul în şezlongul tău aurit

Shoes cracked, coat torn at the elbows
The apple salesman catches him stealing.
With no money he travels on top of coaches, dog catchers
Look for his tear drop, Pater Noster wanders, roams
With a blackbird in his bosom – with a smile that frightens women

Everyday cars run him over he is taken to hospital
Without papers he is taken to the police then to the asylum
And we shout in vain: 'He is Pater Noster, leave him alone.'
No one believes – how could Pater Noster be

a little old man

Who doesn't know how to do anything useful who only
Speaks with the shadows of the poplars and cries
In the manes of horses.

Come back, Pater Noster.
Come home.

Sit down in your golden sunbed

Meditează la toate câte se-ntâmplă fă-ți
Adunările şi scăderile tale cântă la flaut
De vrei – nu ne lua în seamă pe noi. Umblăm uneori
În diagonală – ca somnambulii pe turla
Bisericii – dar încrede-te în fiii tăi.
Ne-am deprins să te ştim lângă noi
Cultivându-ți grădina, fumând, ori la masa de scris
Proiectând un nou echipament pentru îngeri
în lungi epistole către şamani.

Vino acasă
Nu vrem nimic altceva decât
Să exişti
Şi noi vom fi fericiți

[1981]

Meditate on everything that happens do
Your additions and your subtractions play the flute
If you like – don't mind us. We sometimes walk
Diagonally – like sleepwalkers on the steeple
Of the church – but trust your sons.
We are used to knowing you're here with us,
Cultivating your garden, smoking, or sitting at your writing desk
Designing a new equipment for the angels
In long epistles to the shamans.

Come home
We don't want anything else but
For you to exist
And we will be happy

Translated by **Helen Burke, Alexandra Sârbu, Eliza Ghițulescu**

**RUGĂ PENTRU JIM CLARK,
AUTOMOBILIST DE FORMULA 1**

Nu, bătrâne, tu nu participi
La această cursă pe care o urmăresc acum
Din fotoliu, aşteptând meciul de fotbal.
Crainicul, corect, m-a informat c-ai apucat-o spre cer
Cu Lotusul tău într-o duminică de cenuşă.
Se spune c-aveai geniu, bătrâne,
Ai fost denumit scoțianul zburător, de câteva ori
Ai dat ochii cu moartea, dar tu de fiecare dată
Te-ai ridicat şi ai pornit mai departe.
Erai privit ca un zeu, nimic nu te putea îndoi –
Înfrângerea avea miros de colet cu sâmburi
De piersici. Ai fi fost un strălucit fermier
De-i ascultai pe părinți. Ai fi avut copii de-o
Urmai pe Sally Stokes, prietena ta. Dar ție
Ți-au plăcut mai mult caroseriile lucitoare.

Dumnezeul tău avea forma unui automobil
Cu viteză de o mie pe oră. Erai un seism
De zăpadă, bătrâne, şi ai dispărut într-o

**PRAYER FOR JIM CLARK,
FORMULA ONE MOTORIST**

Sorry, old chum, you play no part
In this race I'm watching
From my armchair before the match.
For the announcer, believe me, says you steered
Your Lotus up to heaven one Ash Sunday.
The fans called you a genius, old chum,
The Flying Scot, who met death many times
But always outwitted him and carried on the race.
They thought you a God, unbeatable,

Defeat smelled like bitter peach kernels. You might have been
A brilliant farmer if you'd heeded your parents,
Had kids if you'd stayed with your girlfriend, Sally Stokes,
But you preferred the shining coachworks
And your God was car-shaped, racing
At a thousand miles per hour. You were seismic,
Old chum, but disappeared without warning,

Duminică de cenuşă, când nimeni nu s-aştepta,
Undeva prin Germania, la treizeci şi doi de ani, spune
Crainicul, într-o cursă obscură. Acum poate bolidul tău aleargă
Pe şoselele cerului căci nu te cred lecuit.

That Ash Sunday, somewhere in Germany,
In an unimportant race, when only thirty-two,
As the announcer tells us, but perhaps
Your car is revving still
On the sky's racetracks, for I don't believe you've changed.

Să te ocrotească steaua automobiliştilor măcar
Acolo în cer, unde nimeni nu are pentru ce se grăbi.
Aici însă cursa continuă. Şi delirul ne cuprinde pe
Toţi, automobilişti, infanterişti, optimişti, pesimişti,
Toţi alergăm, cu ochii închişi, cu ochii deschişi,
Cu toţii, în maşini, în fotolii, în colivii, sau pe rug.

May the drivers' star protect you
Up there in paradise, where no-one needs to hurry.
But here the race goes on. And the enthusiasm embraces
Us all, motorists, foot soldiers, optimists, pessimists,
We run, eyes closed, eyes wide-open,
All of us, in cars, in armchairs, in cages, or on the pyre.

Copilăria se depărtează de noi ca un satelit
Cu misiunea încheiată, în adâncul frigului cosmic.
Mai rămâne o vagă senzaţie în trup
Asemeni sărutului unei vedete de cinema
Căpătat la marea înghesuială.

Our childhood moves away from us like a satellite
With mission accomplished in the cold depths of the cosmos,
A faint sensation remains inside the body
Like a film star's kiss
Received in some tremendous crush.

Suntem cu toţii automobilişti de formula 1, bătrâne,
Şi ca şi tine o sfârşim într-o fundătură
Ca un scenariu absurd. Ca şi pe tine, pilot de
Grand Prix, ne paşte moartea de formula 2.

We are all Formula One drivers, old chum
And will also come to a dead end
In an absurd script. For us too, Grand Prix
Pilot, a Formula Two death awaits,

Şi aici în fotoliu, privind cursa aceasta îndrăcită,
Nici nu ştiu cine se află, eu sau albastra mea fantomă,
Nici nu mai ştiu cine adulmecă stelele
Pelerinul nocturn sau fantoma lui mohorâtă.
Ieri femeia aceea avea douăzeci de ani
Şi părul ei roşu incendia copaci şi biserici,
Astăzi limuzina din ea e o simplă conservă pe roți.
Precum Ulise cândva ne-am legat de catarg
Dar ceea ce auzim, bătrâne, înspăimântă sturzii
De aur ai imaginației şi aşează pe fruntea amurgului
O aureolă de lacrimi. Cântăm cu toții
Psalmii automobilului sacru, o rugăciune publică
Asemeni unei mări se revarsă, unindu-ne, risipindu-ne,
Şi cursa continuă, o forță inexplicabilă
Ne ține legați de pământ

Şi numele tău îl mai rețin grație memoriei
Acestui poem, crainicul de mult te-a uitat,
Începe meciul de fotbal,
Acum e târziu şi nu mă pot ruga pentru tine

Decât în fugă, bătrâne, în fugă…

[1981]

While here in my armchair, watching this stupid race,
I don't know anymore who sits here
And who sniffs the stars,
The nocturnal pilgrim or his gloomy ghost.
Yesterday, that woman was twenty,
Her red hair set fire to trees and churches,
Today the limousine inside her is just a tin can on wheels.
Like Ulysses, we tied ourselves to the mast
But what we hear, old chum, frightens the golden thrushes
Of the imagination and sets an aureole of tears
On twilight's brow. We all sing
The psalms of the holy automobile, a public prayer
Overwhelms us like the sea, merging, dispersing,
And the race goes on, an inexplicable force
Keeps us earthbound.
By this poem I will remember your name
Though the announcer forgot you long ago.
The football begins,
It's late, I can only pray for you,
In a hurry, old chum, in a hurry…

Translated by **Angela Kirby, Andreea Burtea, Alexandra Sârbu**

STEAUA AMURGULUI
(CANICULĂ, ÎN DOUĂ PĂRȚI)

Ceva neînțeles ne-a pătruns în ființă –
Prin oasele noastre suflă aer de vară bolnavă
Şi carnea noastră înveleşte parcă
Un calcinat ținut cu mărăcini.
Piatra oraşului s-a încins (unei femei
I s-a aprins părul)
De un secol e ziuă
Şi cercetaşii trimişi au îmbătrânit pe drum
Şi încă nu au dat de amurg.
Cineva pe o stradă pustie
Bate la porți cu glas răguşit vestind
Apariție stafiilor.

‘Astăzi vom mânca în pivniță’
Spune mama fiilor ei.
Într-un cartier mărginaş
Un om viu s-a ciocnit de unul mort
Şi după scuzele de rigoare
Şi-au văzut fiecare de drum.

TWILIGHT STAR
(SCORCHER, IN TWO PARTS)

Something mysterious enters our being –
A sickly summer breeze blows through our bones,
Our flesh is stretched
Over a calcined land covered in brambles.
The stones of the city are hot (a woman’s hair caught fire)
There’s been daylight for a century now,
Scouts sent to solve this problem grew old on their journey
And still haven’t found twilight.
Someone on a deserted street
Knocks at doors, announces in a harsh voice
The arrival of ghosts.
‘Today we eat in the basement’
The mother tells her sons.
In the outskirts,
A living person ran into a dead person
And after presenting their apologies
Each went on their way

Mult timp lentila uriaşă a întârziat
Cu focarul pe noi.

*

În sfârşit se arată steaua amurgului şi morții se grăbesc spre sicriele lor pe care le găsesc pline de vrăbii. Cei vii dau năvală pe străzi, invadează berării şi biserici, discută pasionați despre fotbal şi despre femei, cântă, visează maşini şi actrițe de cinema. Câteva mii de ani de poezie abia de ajung pentru-o mică gargară. Într-o cameră de hotel un bărbat îmbrățişează o femeie, dar de fapt trec unul pe lângă altul cu viteza luminii. Molima vitezei ne apucă pe toți. Bătrânul Oedip grăbind spre Colonna îşi cumpără bicicletă.

Măcelarul îşi scoate dantura înlocuind-o cu aur. O femeie priveşte cămaşa copilăriei şi o clipă se ruşinează şi nu îndrăzneşte s-o mai atingă. Toată viața a pedalat căutând un Dumnezeu cu ciorapul soarelui pe cap. Oasele îi sunt ostenite, ar vrea să doarmă acum, să nu mai audă sângele pedalând.

Ciudată lume! Oameni care trăiesc şi se ascund totuşi de viață ca nişte datornici ce nu-şi pot ține

The giant lens has focused on us
Far too long.

*

The Evening star shows itself at last, the Dead rush towards their coffins which are full of sparrows. The Living storm the streets, invading beer houses and churches, they discuss football and women passionately, they sing, they dream of cars and film stars. Two thousands of years of poetry are barely enough for a brief gargle. In a hotel room a man embraces a woman, they pass each other by with the speed of light. The speed epidemic gets us all. The old Oedipus buys himself a bicycle on his way to Colonus.

The butcher pulls out his teeth, replacing them with gold. A woman looks at her childhood shirt, for a moment is ashamed and doesn't dare touch it again. All her life she has been pedaling in search of a God with the sock of the Sun on His head. Her bones feel tired, she would like to sleep now and no longer hear the pedaling blood.

Such a strange world! People live but they hide from life like shysters who cannot keep their word,

cuvântul, care visează vulturi locuind în văzduhul înalt, dar bâzâitul lor nu-l întrece pe-al muştelor.

Câțiva cheflii fugăresc ultimul câine ce-a mai rămas şi la marginea oraşului îl ucid. Nimeni nu zice nimic. Nimeni nu dă atenție pelerinului cu surâs împietrit. Iar dacă le povesteşti că au fost oameni care cândva străbăteau mări şi se hrăneau cu furtuni nu te cred.

Amurgul totuşi ne răcoreşte. Am scăpat de o zi. Să nu ne mai gândim ce vor face mâine puii de cuc.

Rezemați de pereți să ne amintim totuşi de acei bărbați fericiți pe care la țărm îi aşteptau nevestele seara. De osteneală abia mai mâncau, uneori de sub crusta de sare răzbătea vuietul rănilor. Când se prăbuşeau însă în somn pământul vibra până-n adânc şi se trezeau vulturii suspendați între stele ca şi cum o sută de arbori s-ar fi prăbuşit pe-o clopotniță.

[1981]

who dream of eagles that soar the heavens while their own buzzing is no louder than flies.

A gang of thirsty souls chases the last dog left alive and in the outskirts they kill it. Nobody says anything about it. Nobody pays any attention to the pilgrim with the broken smile. And if you tell them that there were once people who wandered the seas and feasted on storms, they will not believe you.

But the twilight cools us. We are rid of this day. Let's not think anymore of what the cuckoo fledgling will do tomorrow.

Leaning against the walls, let's remember those happy men whose wives were waiting for them by the shore in the evening. They were so tired, they barely ate, sometimes, from beneath the crust of salt, the roar of wounds was heard. However, when they sank into sleep, the Earth vibrated with such power that it woke the eagles strung amongst the stars as though a hundred trees had fallen over a steeple.

Translated by **Angela Kirby, Cristina Stafie, Alexandra Sârbu**

HAMLET ÎN POLIGONUL DE TRAGERE

Astăzi voi hamletiza, my friends.
Asta mi-e meseria, dintre toate personajele domnului Shakespeare
Eu par cel mai sărit, se şi vorbeşte de fapt că-mi filează o lampă.
Chiar şi Ofelia credea asta cu toate că odată i-am spus:
Darling, lumea hamletizează, nu te lua după ea.

N-am fost înzestrat cu mai multe cuvinte pentru a-mi explica nebunia,

Nici măcar domnul Shakespeare nu m-a putut salva.
Am figurat în scripte de la-nceput
Croitorii îmi cunoşteau măsurile dinainte de naştere
Locul meu era rezervat, aveam cabina mea, garderoba

Eu eram prinţul, eram HAMLET, trebuia să m-arăt într-o zi
Să pun lumea în mişcare, să-nceapă tragedia –

HAMLET IN THE SHOOTING RANGE

Today, I shall hamletise, my friends.
This is my calling, of all Mr. Shakespeare's characters
I seem to be the looniest; rumoured a few groats short of a crown.
Even Ophelia warned me of that once, but I told her
'Darling, people hamletise, don't listen to them.'

I have not been endowed with adequate words to explain my insanity

Not even Mr. Shakespeare could save me.
I was part of the scripts from the beginning
Tailors knew my measurements even before I was born
My place was set aside, I had my dressing room, my wardrobe
I was the Prince, I was HAMLET, I had to appear one day,
To set the world into motion, to allow the tragedy to

Toți m-aşteptau: machiorii, figuranții, duhul tatălui meu,
Peruca mea blondă, spada, craniul lui Yorick, Polonius
Şambelanul, Gertrude mama mea, urechea regelui, otrava,

Coridoarele întunecoase, Ofelia, groparii şi
Fortinbras şi fardul, maestrul de lumini, regizorul

Toți m-aşteptau

Afişele erau pregătite, biletele vândute, trebuia numai
Să spun To be or not to be pentru-a începe
Vânzoleala-n culise, unde-i otrava, unde sunt spadele,
Unde-i coroana, de ce întârzie preotul, unde-i dublura
Reginei, marinarii, suita, barba noului rege, trebuia numai
Să spun lozinca celebră, să-i aud pe
Colegii ratați că sunt un actor foarte prost,
C-ar fi bine să-mi plătesc dublu sufleorul.

begin –
All were waiting for me: make-up, players, my father's ghost,
My blond wig, my sword and Yorick's skull, Polonius
The chamberlain, my mother, Gertrude and the King's ear, the poison,

The dark corridors, Ophelia, the grave diggers and
Fortinbras and the make-up, the lighting master, director…

All were waiting for me.

The posters were ready, the tickets sold, I only had
To utter 'To be or not to be', to set the whole thing off.
Oh, the chaos backstage… 'where is the poison, where are the swords,
The crown, why is the priest late, where is the understudy
For the Queen, where the sailors, the retinue, the new King's beard?' I only had
To utter my famous saying, to hear
My failed colleagues say that I am a poor actor,
That I should pay my prompter double his wage.

De câteva sute de ani aud asta
Şi-i suport pentru că numele meu este HAMLET, de câteva
Sute de ani contabilul se plânge că decoru-i prea scump,
Groparii că-i pământul prea umed şi au căpătat reumatism,
Nobilii că nu vine tramvaiul, duhul tatălui meu că suferă de măsele.
De câteva sute de ani
În lungi, în mizere turnee sunt nevoit să țin craniul în mână cum alții ar ține halba de bere.

Autoritățile, polițiştii sunt în alertă.
E ceva putred în Danemarca, spun ei când mă văd.

Domnilor, le strig, dar asta e de când lumea,
Totdeauna a fost ceva putred în Danemarca.

Şi totuşi
Sunt aşteptat, de câteva sute de ani, my friends, sunt aşteptat,
Sunt cu nervii-n batistă dar

I have been hearing this now for hundreds of years.
And I put up with them because my name is HAMLET. And for those
Centuries, the accountant has been complaining that the scenery is too expensive,
The grave diggers complain that the earth is too dank, that they've become rheumatic,
The noblemen complain that the tram is always late, my father’s ghost that he has a toothache.
Centuries
of long, miserable tours, of holding the skull
as others hold a mug of ale.

The authorities, the police, are on high alert.
Something is rotten in the state of Denmark, they say when they see me.

‘Gentlemen’, I shout at them, ‘but it has been so since the world began,
There has always been something rotten in the state of Denmark’

And yet
They’ve waited these hundreds of years, my friends, they’ve waited.
I’m a nervous wreck, but

Nu mă pot fofila, spectatorii au şi ei necazurile lor, au
Şi ei nervi, bat din picioare, ei, fie ce-o fi,
numai să se ridice cortina,
Numai să-nceapă odată orchestra, luminile, tragedia.

Eu sunt un om cumsecade, my friends, sunt un lup singuratic,
Nu arunc cu cranii-n biserici, nu fac trafic de dame,
Nu scuip îngeri, nu vând sutiene –
Îmi place să mănânc bine, să tund iarba,
Mi-ar fi plăcut un Hamlet jr. de la sărmana Ofelia.
Îmi filează mie vreo lampă, my friends?

Nu mama mea Gertrude şi nu Claudius unchiul meu
Culcându-se pe mormântul nefericitului meu tată, dar iată
Cei 18 Ludovici care şi-au târât viața între dame şi
Câinii de vânătoare
Au fost ei mai puțin săriți decât mine?

Dar toți acei inşi mărunți care țipă de fericire
când e vorba de-un os,

I can't back out, the audience have their own problems, they have
Their own anxieties, they stomp their feet, no matter what,
just so the curtain will raise,
So the orchestra will start, to cue the lights, cue the tragedy.

I am a decent man, my friends, I am a lone wolf,
I do not throw skulls at churches; I am not a whoremonger,
I do not spit at angels; I do not sell braziers –
I like to eat well, to mow the lawn,
I would have liked a Hamlet Jr. with poor Ophelia.
Do I sound a few groats short of a crown, my friends?
Not my mother, nor my uncle Claudius,
Who fornicated on my poor father's grave, but how about
Those 18 Ludovics who dragged their life out between whores and
Hunting dogs,
Were they saner than I?
What of all those petty folk who shout with glee
when it comes to a bone,

Toți acei care au mirosul format şi se reped la
porția de oase urlând
Şi acei care se mulțumesc şi cu nişte biete oscioare

Prinse din zbor
Sunt mai puțin săriți decât mine?
Într-o zi m-am dus la domnul Shakespeare
Să-l rog să mai paseze şi altuia craniul şi lozinca
celebră
Dar nenorocul este chiar umbra lui Hamlet, my
friends.
Am făcut săptămâni întregi anticameră
Până să aflu că domnul Shakespeare a fost scos la
pensie şi
Trimis sub pază la Elsinor.
Tu eşti ăla cu bolovanul? m-a întrebat pigmeul
ce ocupa scaunul domnului Shakespeare.
Mă confunda cu Sisif cu toate că
steaua lui din apele nebuniei mele se adăpa.
Mă rog, mă rog, făcu Bosul. Dați-i un os
să roadă şi el.

Am fost numit paznic la osuarul regal, my friends,
Dat la fund, cum se spune.

All those with an educated palate, who pounce on
their ration of bones, howling
And those who settle for the few measly scraps of
bones
Thrown to them,
Are they any less crazy than I?
One day, I went to Mr. Shakespeare
To ask him to stick someone else with the skull and the
famous catchphrase
But misfortune is Hamlet's very shadow, my friends.
For weeks I paced the waiting room
Only to find Mr. Shakespeare had been pensioned off
and
Sent under guard to Elsinore.

Are you the fellow with the boulder? he asked me, the
pigmy in Mr. Shakespeare's chair,
mistaking me for Sisyphus, even though
it was my madness his fortunes rode the coat tails of.
Whatever, whatever, went the Boss. Give him a bone
to chew on.

I have been named guardian of the royal ossuary, my
friends,
Cast to the bottom of the barrel, as they say.

Dar cel puțin eram în familie, departe de zarva publică.
Zilnic lustruiam cranii cu mâneca, fluierând
Vechi melodii englezeşti. În timpul liber pictam. O
Binemeritată vacanță. Linişte, aer curat.

Uneori dădeau buzna turiştii, eram un ghid ideal,
cu gura căscată ascultau
Povestea lui Hamlet, nefericitul prinț de Danemarca.

O clipă, one moment, ein Moment, un instant,
strigă cineva într-o zi –
Dumneta eşti Hamlet,
Sir, Monsieur, Herr, Domnule.

Şi din clipa aceea zi liniştită n-am mai avut.
A trebuit să-mi scot pe buze lozinca, să apar la
televizor
În fiecare seară cu un craniu nou-nouț în mână.

O uzină întreagă s-a specializat în fabricatul de cranii.
A trebuit să dirijez mari orchestre,
Generali hamletizând în fața istoriei mi-au dat onorul
în fața armatei,

But, at least, I was in the family, away from public
scandal.
I polished skulls with my sleeve daily, whistling
Old English tunes. In my free time, I painted. A
Well deserved vacation. Peace, fresh air.
And when tourists would barge in, I was an ideal
guide, mouths gaping, they listened
To the story of Hamlet, the miserable Prince of
Denmark.

One second, one moment, ein Moment, un instant,
someone shouted one day –
You are Hamlet,
Sir, Monsieur, Herr, Mister.

And from that moment, gone were my peaceful days.
I had to mouth my catchphrase, to go on TV,
A brand new skull in my hand each night.

An entire factory specialised in the production of
skulls.
I had to conduct great orchestras,
Generals hamletising in the face of history honoured
me in front of the troops,

Femeile m-au transformat într-un idol très chic,
Cinematograful în mai marele detectivilor, comitetul de
Binefacere în patronul ospiciilor, fabricanţii în
Marcă de automobile.
Toţi m-au folosit într-un fel –
Fariseii ca pastile de adormit crize de conştiinţă,
Oamenii politici ca apă de gură:
Hamletizaţi hamletizaţi hamletizaţi, răsunau
pretutindeni lozincile.

Nu neg. La început mi-a plăcut să hamletizez puţin.
Eram bine plătit. Meserie uşoară, mi-am spus,
Arăţi craniul, spui lozinca celebră şi bye-bye, urmează
Orient-Express, hoteluri de lux, nopţi de coniac şi dame,

Dame, my friends, goale puşcă, senzaţii exotice.
Dar veni şi plictisul, vă spun: nu-i uşor să ai un craniu
pe inventar – şi o lozincă pe buze.

Şi se stârni în jurul meu un vârtej
încât stâlpii universului gemură amarnic,
Pe lângă mine trecea lumea cu viteza luminii –

Women turned me into an idol, très chic,
The cinema turned me into a leading detective, the Charity
Committee, into a patron of hospices, manufacturers,
Into a brand of car.
They all used me in some way –
The Pharisees, like sleeping pills in crises of conscience,
Politicians, like mouth wash:
Hamletise hamletise hamletise, ringing out
the slogans everywhere.

I don't deny it. At first, I enjoyed hamletising a little.
I was well paid. It's an easy job, I said to myself,
Brandish the skull, utter the catchphrase and bye-bye, move on
To the Orient-Express, luxury hotels, nights filled with cognac and women,
Women, my friends, stark naked, exotic sensations.
But then boredom followed, I tell you: it isn't easy to have a skull on your inventory – a catchphrase on your lips.

And such a whirlwind broke out around me
that the pillars of the Universe gave an awful moan,
The world passed me by at the speed of light –

Wonderful, Wunderbar, C'est merveilleux Monsieur
Hamlet, Wonderful, Sir.
Ce faceți? strigam. Gargară, hamletizau.
Wonderful, cu poezia facem gargară, dăm morții cu spray,

Cezar, strigau, s-a culcat în Egipt c-o mumie,

Wonderful, C'est merveilleux
Hamletizați hamletizați hamletizați.

Nu mai vreau să fiu Hamlet, my friends.
Până şi Oedip mult mai vinovat decât mine şi-a găsit
alinarea,

Până şi Sisif, după ce-şi urcă bolovanul pe deal
Poate să coboare ținând mâinile liber la spate.
Arătați-mi un loc pe pământ
Pentru o clipă de linişte
Fie-vă milă de mine, de bătrânul Hamlet
Sătul până-n gât să hamletizeze
Help! my friends, mă rog vouă
Care v-ați născut cu ochii deschişi
Arătați-mi un loc pe pământ pentru o clipă de pace

Wonderful, Wunderbar, C'est merveilleux Monsieur
Hamlet, Wonderful, Sir.
What are you doing? I shouted. They were gargling, hamletising.
Wonderful, we gargle with poems, we spray the dead with deodorant,
Caesar, they shouted, he slept with a mummy in Egypt,
Wonderful, C'est merveilleux
Hamletise hamletise hamletise.

I do not want to be Hamlet anymore, my friends
Even Oedipus, much guiltier than I, has found
his consolation,

Even Sisyphus, after he pushes his boulder up the hill,
May descend with his hands free behind his back.
Show me a place on this Earth
For a moment of peace
Take pity on me, on old Hamlet,
Who has had it up to here with hamletising
Help! my friends, I beg you,
Those of you born with your eyes wide open
Show me a place in this world for a moment of peace

Mă rog vouă

Arătați-mi un loc mai fericit pe pământ.

[1981]

I beg you

Show me a happier place on this Earth.

Translated by **Anne Stewart, Eliza Ghițulescu, Alexandra Sârbu**

AŞTEPTÂND UN RĂSPUNS

Şi cât te-am aşteptat să vii din mormântul tău
Dumnezeiască fiinţă, mamă a mea,
Să-mi alini sufletul tuns numărul zero
O, cât te-am aşteptat
Să cobori dintr-o limuzină de aur
Să-mi vindeci oasele sugrumate în patul de internat.

Te vedeam venind într-o mie de feluri. În noapte
Îţi modelam trăsăturile după chipul celei
Mai frumoase femei pe care mi-o dăruia
Puterea imaginaţiei. Veneai uşoară ca o eşarfă
Albastră, aveai chipul îngândurat de
Corăbii şi peşti zburători, veneai cu o valiză purtând
Amprenta Mărilor Sudului. Închideam ochii
Şi de fiecare dată îmi descriai un amurg, mereu
Altul, şi drumul tău era un apogeu al
Enigmelor.

Te-am aşteptat ani întregi, mamă a mea, ani

WAITING FOR AN ANSWER

So long I waited for you to leave your grave,
Holy creature, mother of mine,
To comfort my cropped soul
Oh, so long I waited for you
To arrive in a golden limousine
To heal me, release my constricted bones from the
dorm bed.
I saw you arrive in a thousand ways. In the night,
I moulded your features after the image of the most
Beautiful woman the power of imagination
Can shape! You appeared, ethereal as a blue
Silk scarf, your face absorbed in thoughts
Of ships and flying fish, carrying with you
The hallmark of the South Seas. I closed my eyes
And every time you would picture a sunset for me,
always
A new one, and your way was a culmination
Of enigmas.
I had been waiting for you, mother of mine, for years,

De-ndoită speranță, fără să ostenesc,
M-am rugat să vii oricum,
Numai să vii –

De-ai fi venit m-aş fi închinat tuturor urmelor
Picioarelor tale, ca-n fața unor
Aurite biserici.
Mari goluri mi-au rămas în suflet.
Nemişcat, acum noaptea,
Privesc locul stelei care s-a stins
Ca şi cum aş aştepta un răspuns
Din tăcerea unei guri moarte demult
Încercând să-mi reamintesc
Formulele unei mari revelații
În alfabetul unui grai de mult dispărut.

[1981]

years
Of unbreakable hope, inexhaustible,
Praying for your return no matter how,
Only to see you back again –
Had you come, I would have crossed myself,
Worshipping each step, as one worships
A golden church.
My soul is filled with emptiness.
Inertly, now at night,
I watch the place of the fallen star
As if waiting for an answer
From the silence of your mouth,
Trying to remember
The formulas of a great revelation
In the alphabet of a long dead tongue.

Translated by **Anne Stewart, Florentina Penciu, Alexandra Sârbu**

FRUMOASA SUEDEZĂ

Frumoasa suedeză goală într-un Rolls-Royce de aur –
Utopia adolescenței.

Atât de vie era în imaginația noastră
Încât o vedeam pretutindeni – în cupole în
Trenuri în fresce chiar şi pe zidul bisericii
Făcând imposibilă *Judecata de apoi* îmblânzind măştile
Încrâncenaților judecători cu pielea ei
Dulce-trandafirie transformând iadul într-o
Mică *bombă* unde puteai chefui până la ziuă.

Şi chipul ei era atât de real
Încât îi auzeam părul foşnind asemeni străzilor
întunecoase

THE BEAUTIFUL SWEDISH GIRL

The beautiful Swedish girl naked in a golden Rolls-
Royce –
The utopia of adolescence.

So alive was she in our fantasy
That we could see her everywhere – in domes on
Trains, on frescoes even on the church wall
Making the Last Judgment impossible as she tames the
masks
Of rancorous judges with her sweet-rosy
Skin, turning Hell into a paltry dive
Where you could booze all night.

And her face was so real
That we could hear her hair rustling like the streets
in the dark

Revărsându-se
Ca o maree cu veverițe peste zeii mizeri
Ai cantinei peste contrabasul sărbătorilor
Mohorâte

O, trupul ei magnific
Ca un best-seller citit pe furiş
La orele de latină –
Şi plutonul feroce de profesoare bătrâne
Visând s-o vâneze ca pe Maria Stuart!

Acum frumoasa noastră suedeză
Tot mai rar se arată
S-a mai îngrăşat a căpătat sex
Uneori dă semne de oboseală s-a plictisit
Să tot stea goală în auritul Rolls-Royce

În aşteptarea noastră mestecă chewing gum

Chiar şi noi ne-am schimbat
Cu toate că n-o recunoaştem
Cu fiecare zi devenim mai tăcuți
Mai pierdem un zeu mai decapităm un amurg
Mai surâdem cobailor mai ținem locul bisturiului

Overflowing
Like a tide of squirrels over the miserable gods
Of the canteen, over the double bass of holidays
Gloomy

Oh, her divine body
Like a best-seller you read secretly
During Latin classes –
And the ferocious platoon of haggish teachers
Dreaming of hunting her down as if she were Mary Stuart!

Now our beautiful Swedish girl
Shows herself less and less
She has put on weight, lost her innocence.
She looks tired, has grown bored
With sitting naked in the golden Rolls.

She chews gum while she waits for us.

We too have changed
Even if we do not admit it
Every new day bereaves us of words
We lose another god, behead another dusk.
We smile at the lab rats, take the place of the scalpel,

Maşinii de scris tigrului din grădinile zoologice.

Când ajungem acasă ne rugăm să fie somnul

cât mai adânc

[1981]

The typewriter, the tiger in the zoo.

At home, we pray for a sleep

profoundly wakeless.

Translated by **Anne Stewart, Roxana Drăguşin, Eliza Ghițulescu, Alexandra Sârbu**

MAN AND THE STARS

Strigăte neauzite, voci ale universului
‘Suntem originari din Epsilon, constelația Boarul’
Iar noi dedesubt invulnerabili
Sorbim cafeaua contemplând îngerii din plastic
Foarte siguri de câinii noştri atomici
Dormim liniştiți sub ochii mari ai stelelor
‘8 , 11, 15, 8, 13, 8, 8…’
Mari consumatori de zăpezi, învățând totuşi
Arta decapitării în acest secol de aur
Minunându-ne că supraviețuim
Imaginându-ne totuşi pe Romeo şi Julieta
La optzeci de ani
‘… 8, 12, 15, 13, 8, 8’
Şi cei doi tineri făcând dragoste într-un camion vechi
Fără nici o măsură de precauție
Şi paznicii de noapte sugrumând statuia din parc
Voci ale universului, strigăte neauzite –

MAN AND THE STARS

Unheard cries, voices of the universe
‘We are born in Epsilon, the Boötes constellation’
And we, invulnerable below,
Sip our coffee, contemplate our plastic angels.
Certain of our atomic dogs,
We sleep peacefully under the big eyes of the stars
‘8 , 11, 15, 8, 13, 8, 8…’[*]
Great consumers of snow, still learning
The art of decapitation in this golden age
Amazed that we survive
Yet picturing Romeo and Juliet
In their eighties
‘… 8, 12, 15, 13, 8, 8’
And a young couple make love in an old truck
Without precautions

And the night guard strangles a statue in the park.
Voices of the universe, unheard cries –

[*] ‘8, 11-15, 8, 13, 3, 8, 8, 8-12, 15, 13, 8, 8’: reportedly recorded radio signals in 1927/1928, in theory (Mr D A Lunan, Glasgow University), transmitted from a space probe in orbit in the vicinity of the moon and identifying the origin of the probe as Epsilon Bootis. The author, Bruce Leonard Cathie, of *The Energy Grid:* Ch. 29, *Wake up Earth!* postulates that the sequence translates to ‘Here I am in orbit of the Earth’ and that the probe is programmed to teach us all we need to know in order to join the galactic community. (Anne Stewart)

Însă noi nu aşteptăm pe nimeni din cer
În case de fier ținem plictisul
şi nebunia în containere
'… 8, 13, 3, 8, 8…'
Poate doar astronomul ochit în frunte de-o carabină
celestă –
Şi cei din Epsilon porniți de-acasă
acum 13.000 de ani
Cu gânduri bune poate, căutându-ne, cine ştie…
'… Epsilon, care este o stea dublă…'

Şi camionul negru trecând în viteză
Cu farurile stinse peste Pater Noster

Şi vedeta de cinema făcând baie
În văzul adoratorilor, pudrându-se, învățând
Tehnica sărutului din secolul XIII
Şi jucătorii de fotbal rugându-se pentru victorie
Şi pianiştii prooroci şi funcționarii efeminați
Toți comportându-se de parcă am fi singuri,
dar absolut singuri
Pe-acest stelar, magnific poligon de tragere

[1981]

But we expect nobody from the sky
In iron houses we keep our boredom
and in containers our craziness
'… 8, 13, 3, 8, 8…'
Perhaps only the astronomer is shot in his forehead
by a heavenly rifle –
And those from Epsilon, who set out from home
13,000 years ago
With good intentions perhaps, searching for us –
know…
'… Epsilon, which is a double star…'
And the black truck speeds by
Headlights turned off over Pater Noster

And the movie star takes a bath
In sight of fans, powdering, learning
The technique of the 13th century kiss
And the football players pray for victory
And the prophet pianists and the womanish clerks
All of us, behaving as if we were alone,
but completely alone
On this splendid, starry shooting range.

Translated by **Anne Stewart, Iulia Anchidin, Alexandra Sârbu**

DUMINICILE NOASTRE

Da, şi cădea pe noi
Tencuiala unor duminici inventate de zugravii nebuni

Le iubeam pentru că erau ale noastre
Aveau forma unor piroane mari de argint –
Dar erau ale noastre duminicile noastre
Asemenea unor băi romane acoperite de bălării
Goale ca nişte cutii de conserve
Ațipind pe statui de generali pensionați
Sonerii fără să anunțe pe nimeni
Duminici inoxidabile
Asemenea unor trenuri fără oprire
Decapitate înainte de naştere
Duminici în care se scrie biografia cartofului
Şi vezi cum îți cresc unghiile şi auzi
Ziua de vineri pe bicicletă

*

(Duminicile noastre, o, Doamne, stafii de cai

OUR SUNDAYS

Yes, and it would fall on us
The plaster of some Sundays invented by the mad painters.
I used to love them because they were ours
They had the shape of some giant silver bolts –
But they were ours, our Sundays
Just like some Roman baths covered with weeds
Empty as tin cans
Napping on statues of retired generals
Door bells that don't announce anyone
Stainless Sundays
Just as some trains that never stop
Beheaded before they were born
Sundays in which the potato's biography is written
When you see your nails grow and you hear
Friday on a bicycle.

*

(Our Sundays, oh God, horses' ghosts

pe-o corabie ce se scufundă, colaj de răni
pe zidul de catedrală, golul
prin care ziua de luni priveşte la ziua de
miercuri,
golul
care te strigă dintr-o noapte
uitată sau golul din frunte lăsat de o stea
sau muşcătura câinelui nenăscut
care începe subit să te doară.
Toată săptămâna
trăiam în aşteptarea unei duminici, unui Galion
pornind spre Mările Sudului. Sâmbăta ne spălam,
ne curățam hainele, ghetele, ne coseam nasturii.

Venea duminica, ne îmbrăcam, luam ceaiul. Aşteptam
Galionul. Începea aşteptarea. Până târziu rămâneam
pe pozițiii, până când Dumnezeu
ne dobora cu arbaleta din cer
şi ochii ni se împăienjeneau de lacrimi. Dar
nu disperam. Aşteptam să se facă duminică.)

*

on a sinking ship, a *collage* of wounds
on the cathedral wall, the emptiness
through which Monday is looking at
Wednesday,
the emptiness
which calls you from a forgotten
night or the void left on the forehead by a star
or the bite of the unborn dog
which suddenly starts to hurt.
All week
we would wait for a Sunday, for a galleon
leaving towards the South Seas. On Saturdays we
would wash ourselves,
we would clean our clothes, our boots, we would sew
our buttons.
Sunday would come, we would get dressed, drink our
tea. We waited for the
galleon. The waiting would begin. We would stay still
until late,
until God
would crash us with His crossbow from the sky
and our eyes would mist with tears. But
we would not despair. We waited for another Sunday.)

*

Da, şi cădea pe noi
Zugrăveala unor duminici inventate de zugravii nebuni
Le iubeam pentru că erau ale noastre
Şi pentru că altele nu aveam
Duminici ca o proteză purtată la douăzeci de ani
Duminici în poziția culcat pâlpâind
Precum coapsa unui mac în retragere toamna

Făcând gimnastica minții
Numărând pietrele străzilor din oraşe pustii
Duminici în care dispare ortografia
şi singurătatea cântă la flaut
Duminicile noatre (cine să-şi mai amintească de ele în afară de mine?) ca nişte zerouri ca nişte scrisori pe care le primeşti din greşeală indescifrabile stafii ale sufletului speranțe frumos ambalate uitate în gări de provincie

Ultimatum al mierlelor
în coşul de fabrică

[1981]

Yes, and it would fall on us
The plaster of some Sundays invented by the mad painters
We loved them because they were ours
And because we didn't have others
Sundays like a brace worn when you're twenty
Sundays in a lain position, flickering
Like the thigh of a corn poppy closing when the autumn comes
Exercising the mind
Counting the street stones from deserted towns
Sundays in which the spelling disappears
and the loneliness plays the flute
Our Sundays (who would remember them except me?) just like some zeroes, like some letters which you receive by accident, illegible ghosts of the soul's hopes beautifully packed forgotten in countryside train stations

Ultimatum of the blackbirds
in the factory's chimney.

Translated by **Hilary Elfick, Mădălina Gorneanu, Alexandra Sârbu**

RUGĂ EN ATTENDANT GODOT

Cam indescifrabilă
Această Istorie universală a Aşteptării.
N-or fi ştiut carte, băieții – zei sau profeți.
Sau bolnavă i-o fi fost mâna magului-scrib. Oricum,
Cumplită meserie să descrii o absență.
Godot?

Poate despre el vorbesc Textele Piramidelor
Sau pescarii din Polinezia sau preoții din Tibet

Godot vedeta zeificată de mica tipografie a grotei

Godot navigator celest in illo tempore Godot
Psihiatrul cocotelor neolitice Godot şamanul din stele

Cuvântul atotştiutor suprimând Sodoma şi Gomora

Prin explozie atomică suferind pe cruce Godot
Pretutindeni Godot Godot imago mundi
Godot Godot Godot trimițându-şi surâsul

PRAYER EN ATTENDANT GODOT

Rather undecipherable
This universal History of Waiting.
They might have been illiterates, the chaps – gods or prophets.
Or maybe the scribe-wizard's hand was ill. Anyway,
It is a terrible craft to describe an absence.
Godot?
Perhaps he is the one in the Pyramids' Texts
Or the one fishermen in Polynesia or priests in Tibet talk about.
Godot the star deified by the little printing house of the cave
Godot celestial navigator in illo tempore Godot
The psychiatrist of Neolithic cocotte Godot the shaman from the stars
The omniscient word that suppresses Sodom and Gomorra
Through atomic blast on the cross suffers Godot
Everywhere Godot Godot imago mundi
Godot Godot Godot sending his smile

Din Turnul Eiffel de pe cutii de conserve
Godot Superman Godot pretutindeni
Şi Godot nicăieri
Iar noi? Noi ne-am născut aşteptând
Sub mărul primordial. Şi mărul?
L-o fi tăiat Godot cu ferăstrăul poate chiar atunci
in illo tempore
Iată, norii de rumeguş de mii de ani bântuie cerul

Fiecare avem câte o porţie pe care-o primim
Pe creştet aşteptând să se-ntâmple ceva.

Poate mărul e chiar Godot şi trupul lui rumeguşul celest
Şi iată credem Le Mythe de L'Eternel Retour şi

Aşteptăm lăzile cu documentele Paradisului

Aşteptăm Galionul pierdut şi strigătul marinarului rătăcit
Aşteptăm întoarcerea trenului atacat de bandiţi şi
mântuirea argonauţilor
Dovezile stelei despre traficanţii de îngeri ai copilăriei

Şi mărturia glontelui de argint din inima dragostei

From the Eiffel Tower from cans
Godot Superman Godot everywhere
And Godot nowhere.
As for us? We were born waiting
Under the primordial apple tree. And the apple tree?
Godot may have cut it down with the saw right then
in illo tempore.
Look, for thousands of years the sawdust clouds have laid waste in the sky
We all have a portion put aside, and we'll receive it
On the top of our head waiting for something to happen.
Perhaps the apple is Godot himself and his body the celestial sawdust
And look, we believe in *Le Mythe de L'Eternel Retour* and
We are waiting for the chests containing the papers of the Paradise
We are waiting for the lost galleon and the cry of the lost sailor
We are waiting for the return of the train robbed by the bandits and for the Argonauts' salvation.
For the star's proofs about the dealers of the angels of childhood
And for the testimony of the silver bullet in the heart of

Aşteptăm cu adevărat ziua în care drepţii judecători
Îi vor strânge cu uşa pe acei fanatici ctitori
Ai spaimei şi-i vor întreba ce e sufletul
Şi uneori de atâta aşteptare uităm însuşi obiectul

Aşteptării şi amurgul crucificat strigă
Să ne trezim căci morţii sunt mohorâţi
Şi misionarii fierb cartofi în altarul bisericii

Aşteptăm totuşi să se facă lumină
Să fim liberi – liberi cu adevărat
Mântuiţi de grotele aurite perfecţionate utilate
După ultimul strigăt al tehnicii
Mântuiţi cu adevărat de grotele noastre
Ultramoderne unde vocea Domnului se
Ascultă pe disc şi ne rugăm la altarul
Din portbagajul sacrelor limuzine –
Să fim liberi – liberi cu adevărat
Dar dacă libertatea se numeşte Godot
Şi dacă glontele din inima noastră Godot şi
Speranţa noastră Godot şi împărăţia noastră Godot
Dar dacă
Godot şi-a lăsat peste tot semnătura indescifrabilă

love
We are truly waiting for the day the righteous judges
Will put the screws on those fanatical founders
Of fear and ask them what the soul is
And sometimes because we wait so long we forget the very object
Of our waiting and the crucified dusk urges us
To wake up because the dead are gloomy
And the missionaries are boiling potatoes in the church altar
We are still waiting for the light
To set us free – truly free
Truly saved by the state-of-the-art golden caves
Truly saved by our latter-day caves

Where God's voice is
Listened to on records and we pray at the altar
In the boot of the sacred limousine –
To be free – truly free
But what if freedom's name is Godot
And the bullet in our heart is Godot and
Our hope is Godot and our kingdom is Godot
But what if
Godot has left his undecipherable signature everywhere

Dar dacă noi înşine suntem Godot
Şi tu însuţi, Doamne, Godot, dar dacă, dar dacă…

[1981]

But what if we ourselves are Godot
And you yourself, God, are Godot, but what if, but what if…

Translated by **Hilary Elfick, Ioana Petrescu, Alexandra Sârbu**

LA MORMÂNTUL LUI MIHAI EMINESCU

Tatăl nostru carele zaci în pământ
Cu toate că locul tău este în cer
Ocroteşte-i pe toţi poeţii din România
De uniforma unui veac de fier
Pâinea noastră cea de toate zilele
N-o lăsa frământată de cai
Şi nu ne lăsa la cheremul neantului
În celula civilizaţiei cobai
Şi ne iartă nouă greşelile noastre
Precum şi noi iertăm atâtea statui
Şi nu ne lăsa vânturaţi de oricine
Să fim bieţi îngeri la cheremul oricui
Şi nu ne lăsa să trăim la cheremul
Unui prea orb sau prea dulce destin
Ci dă-ne fericirea de-a arde
În poezie până la capăt. Amin

[1981]

BY THE TOMB OF MIHAI EMINESCU

Our Father who art in the ground,
Though in Heaven Your place may be,
Let all the poets in Romania be protected
From the conformity of an iron century.
Let not our daily bread be
Trampled to crumbs by horses.
And lead us not into the dooming abyss,
The cells of a guinea-pig civilization.
Please forgive us our trespasses,
As we forgive as many as rock and stone.
Save us from being winnowed down –
Frail angels at anybody's whim.
And leave us not in the hands of those
Too blind or too predictable,
But allow us the bliss to burn up
Completely in poetry. Amen.

Translated by **Barbara Dordi, Sînziana Mihalache, Alexandra Sârbu**

CÂNTECUL ÎNGERILOR CHILUGI

Noi suntem îngerii chilugi
Rotund este capul nostru – o ghiulea
Pentru o popicărie divină
Noi n-am cunoscut îmbrățişarea maternă
Sfânta familie pentru noi e o reclamă de lux
Nu ştim cum arată o casă o candelă în peretele nopții
nu ştim
Noi nu avem decât o stea de ocazie
Noi suntem aruncați la uşa bisericii
Pentru a forța mila divină
Fratele nostru este câinele fără stăpân
Noi nu ştim decât rugăciunea pâinii cu marmeladă
Sfânta noastră veşnica marmeladă eroică
Noi nu suntem decât un număr matricol
N-avem bunici generali şi nici corăbieri
Amintirile noastre sunt nule ca praful nealterat de
provincie
Destinul nostru – deplorabilă compilație

SONG OF THE BALD ANGELS

We are the bald angels
Our head is round – a cannon ball
For a divine bowling alley
We did not know the motherly embrace
The sacred family for us is but a luxury advertisement
The house with a votive offering on the night wall
we know it not
All we have is an occasional star
We fling ourselves at the church door
For divine mercy
The stray dog is our brother
We know only the bread and jam prayer
Our holy, heroic, eternal bread and jam
We are but numbers on a list
Our grandfathers are not generals or seamen
Our memories are as invalid as dust on a country road

Our destiny – a deplorable compilation

Noi suntem îngerii chilugi –
Din mâhnirea noastră fariseii vor scoate
o frumoasă parabolă

[1981]

We are the bald angels
From our sorrow the Pharisees will draw
a beautiful parable

Translated by **Barbara Dordi, Steliana Palade, Alexandra Sârbu**

VENDETA

Da. Aveam capete frumos geluite.

Copilăria mea – o clopotniță uluită de
Dangătul propriului clopot.

Dar pot vorbi oare acum de copilăria mea?
Sunt pregătit pentru a vedea mica respirație, infima
bucurie, acel punct miraculos dintr-o fractură
imensă? Doare, da, copilăria mea. (Copilăria
noastră.) Sunt pregătit să-mi suspend lacrima într-un
strigăt mut, disperat, atotînțelegător şi să ascult
vaerul unui oraş scufundat?

Doamne, am fugit de copilul acesta chilug
Cum ai fugi de năluca unei corăbii infame.

Rareori l-am urât. Însă o milă sălbatică
m-a urmărit pretutindeni. Şi cu cât
am încercat să mă lepăd de el, să-l ascund

VENDETTA

Yes. Our heads gleamed beautifully then.

My childhood – a belfry amazed at the round sound
of its own ringing.

I wonder if it's now possible to speak of that childhood?
Am I ready for the tiny intake of breath, the trifling joy,
that miraculous speck in an immense fracture?
Yes, it does hurt, my childhood. (Our childhood.)
Am I ready to set a pendent tear in a mute and
desperate cry of infinite understanding? And listen
to the lament of a sinking city?

Lord, I've fled this child with his gleaming skull
as you'd flee the phantom of a disreputable ship.

I didn't really hate him. Yet a wild pity
has followed me everywhere. The harder I tried
to leave him behind, tuck him away

în vreo firidă fără scăpare
cu cât am fugit mai tare cu atât
bila lui frumos geluită
surâsul absurd, Doamne
m-a obsedat.

*

Da. Aveam capete frumos geluite.

Iată, nu pot vorbi despre el dacă nu vorbesc despre ei.

Îngeri chilugi. Fraternitate în suferință. Cine spunea că omul
e singur în fața morții acela nu a murit niciodată. De bună
seamă un laş a scornit aceasta înspăimântat de spectrul ne-
cunoscutului, care n-a plâns niciodată cu capul pe cutia milei,
unul dintre acei cu coşmare, ghilotinat în fiece clipă de-un tren
nevăzut. Un iepure pentru care frunza căzând e un pocnet de armă.
Am cunoscut cântecul fraternității acolo între ei,

in some blind cranny, the faster
I've run, Lord – the more
that beautifully shaven
little head, his absurd smile
have obsessed me.

*

Yes. Our heads gleamed beautifully then.

Here it is. How can I speak of him without bringing them in?

Bald angels. A fraternity in tribulation. He who said that man
is alone in the face of death has never died. It must have been
a coward who came up with such a thought, panic-struck before the spectre
of the unknown; someone who never cried with his head
on the charity-box, suffering from nightmares,
ghillotined each second by an invisible train. A rabbit
who hears a gun-shot in every falling leaf.

I learned a song of fraternity there among them, sons

copii ai marmeladei, îngeri chilugi. Apoi l-am pierdut pe copilul chilug. L-am sacrificat, vreau să spun. Am cunoscut amurgul, himera, femeia, cea care te-aşteaptă cu brațele sub formă de cruce: am cunoscut lumea.

Dacă m-am trezit, Doamne, dacă într-adevăr m-am trezit,
redă-mi-l pe copilul chilug, nu mă lăsa să-l mistific,

să se închine la biserici pustii, din care toți zeii-au fugit, desfă
carapacea acestei cerneli invizibile
să pot privi măcar o dată în față
chipul eternei mâhniri.

of marmelade, bald angels. Then I lost that child with his gleaming skull. Sacrificed him, I mean. I got to know the twilight, chimeras, women; whoever it is that waits for you, arms crossed. I met the world.

If I have come to my senses, Lord, if I have truly come round,
give me back that child with his shaven head. Don't let me
hide him in shadow, to worship in deserted churches
the gods themselves have fled; melt
this invisible inky shell
so just once I may look full into the face
of the eternal sorrow.

*

Nimic n-am uitat. Unde sunt eu în fotografia aceasta?
Cel din dreapta, din stânga, cel de sus, cel în genunchi?
Nu mai contează. Semănam între noi ca merele pomului biblic.
Nu mai contează. Aveam capete frumos geluite. Puteți admira aici singurătatea la puterea a doua, a noua.

*

I've forgotten nothing. Where am I in this photograph?
Is that me on the right? the left? up top? on my knees?
It doesn't matter now. We look like as apples on the Biblical tree.
It doesn't matter. Our heads were shaved with such care.
Look at the second boy, the ninth – how truly alone they seem.

E o bună fotografie a plânsului general. A fraternităţii.

Totuşi eram fericiţi. Nu-i nimeni vinovat că surâdeam
ca şi cum am fi plâns. Unde sunt eu în fotografia aceasta?
Vorbind despre mine vorbesc de fapt despre toţi, abia
vorbind despre toţi mă pot descoperi pe mine. Cel din
dreapta sunt? Cel în genunchi? Gândiţi-vă totuşi că sub
aceste scăfârlii, sub aceste excentrice bile
au împietrit
miile de chipuri ale durerii

[1981]

It's a good picture of a general howl of desolation.
Of fraternity.

Yet we were happy. It's no one's fault we're smiling
as if through tears. Where am I in this photo?
Speaking of myself, I'm actually speaking of us all –
and in speaking of us all, I find myself.
On the right perhaps? On my knees?
Nevertheless, be aware that beneath these skulls, these
strangely gleaming balls,
the thousand faces of pain
have turned to stone.

Translated by **Margaret Wilmot, Veronica Anghel, Alexandra Sârbu**

The Ballad of the Herald

Balada vestitorului (1986)

CU OCHII ÎNCHIŞI

Homo Diluvii Tristis Testis:

Cine-l poate descrie (şi să rămână întreg)
pe urmaşul marelui trib dispărut
ultimul vorbitor al limbii tribului său
de nimeni înțeles
murmurându-şi spovedaniile într-o singurătate
absolută
implorând protecție zeului său lacustru
excomunicat din principiu de toate limbile moderne
fără putință de comunicare
intraductibil.

Singur, prăbuşit în tăcerile tribului său
demontând piesă cu piesă
maşinăria unei suferinți fără duminici
apoi montând-o mereu, la nesfârşit
cu ochii închişi – ca un bătrân infanterist
îndrăgostit de vechea lui puşcă de vânătoare –
cu ochii închişi, fără să greşească vreodată…

EYES CLOSED

Homo Diluvii Tristis Testis:

Who can describe him (without breaking down)
descendant of a great lost tribe
who speaks a language no one can understand
whispering confessions wholly alone

imploring the protection of his lake god
excommunicated from every modern language before
it came into being
with no possibility of communication
untranslatable.

Crumbling lonely into the silences of his tribe
as piece by piece he takes apart
the machinery of a suffering without Sundays
and then reassembles it again, endlessly
with his eyes closed – like an aging soldier
in love with his old shotgun
eyes closed, never a mistake…

Mereu în aşteptarea ploilor
căutînd ceva nedesluşit în prezența lor rătăcitoare
sufletul său lacustru taie bezna
şi asemenea fulgerului
brusc se consumă, fără cenuşă,
ispăşind o pedeapsă lacustră
un adevăr de nici o gură rostit,
fără somn, gata oricând s-o ia din loc
ca şi cum propriul arhanghel
l-ar înjunghia pe la spate.

Poate fi zărit uneori pe malul râului
împletind o cunună din crenguțe de salcie.
Ne-apropiem să-i ținem tovărăşie
şi el în semn de recunoaştere
ne desenează chipul într-un fulger globular
plutind peste ape.

Înfricoşați ne retragem
urmăriți de amurgul ce creşte deasupra
ca o pânză de corabie
muiată în sânge.

[1986]

Always waiting for the rains
seeking some nebulous thing in their drifting presence
his soul of lake-water
splits the dark and is gone
abruptly as thunder, leaving no ash;
atoning the penance lacustrine
an actuality no mouth decreed;
sleepless, ready to slip away
as if his archangel
had stabbed him in the back.

Sometimes we glimpse him on the river-bank
weaving a wreathe of willow fronds.
We steal near in fellowship
and as a mark of his awareness
he draws our faces into a shining roundness
on the water.

Frightened we retreat,
pursued by the dusk which swells above us
like a sail
dipped in blood.

Translated by **Margaret Wilmot, Cristina Florea, Eliza Ghițulescu**

A ŞASEA STRAJĂ

Spune, soldat, spune ce se vede în zare?

Văd un drum auriu şi pe drum nimeni.

Văd nişte oameni mergând paralel cu drumul.
Şi la dreapta un pluton de pifani scoțând supapa
de la masca de gaze, dar comandantul nu poate fi
păcălit. El strigă mânios adunarea şi iată ordonă
salt înainte, culcat, salt înainte şi vizorul
măştii de gaze se abureşte şi pifanii nimeresc
în groapa de apă.

De partea cealaltă a drumului amărăciunea îşi scoate
şi ea supapa să respire în voie şi iată acum merge

THE SIXTH SENTINEL

Well, soldier, what's ahead?

I see a golden road
stretching to the horizon, quite empty
yet people, civilians,
trudge along the left hand verge of the road,
and on the right verge an infantry platoon marches,
fiddling with the valves of their gas masks
to gain relief for their lungs.
Of course the Captain spots this
and angrily calls them to order.
Attention! He commands them to jump to it,
lie low, then leap forward again
so the round glass eye-pieces
of their gas masks steam up
and the soldiers stumble into the ditch.

On the other verge of the road
bitterness also loosens its valve

cu vizor aburit.

to breathe freely and, look,
it walks with steamed up eye-pieces, too.

Văd dragostea înaintând cu vizor aburit.
Şi văd două inimi căutându-se una pe alta, strigându-se una
pe alta, dar neîntâlnindu-se fiindcă au vizor aburit.
Văd gropile cu apă primind musafiri cu vizor aburit.

I also see love move on with blurred vision,
two hearts seek each other,
calling their beloved's name
but cannot find them with steamed up lenses
so unexpected visitants
whose eye-pieces are steamed up
become lodged in the ditch.

Acul busolei indică nordul în toate direcţiile.

The compass needle shows North
whichever direction you point it at.

Vă raportez: toate lucrurile şi-au aruncat supapele
să respire în voie şi toate lucrurile rătăcesc acum
cu vizor aburit.

This is my report:
all things have adjusted their valves to breathe freely
and now wander about
with steamed up eye-pieces:

Aud timpul tuşind în catifeaua ferestrelor
şi tot ce e geam iată se abureşte.

I hear Time wheeze and splutter
at the velvety windows,
and, look, all glass becomes clouded.

Văd drumul şi iată un copil trece pe drum şi cântă la flaut.
Şi toată lumea se clatină în direcţia acelei muzici divine

I see the road, and look,
a child walks along it playing a flute,
and everybody staggers towards the divine music:

şi busola îşi orientează nordul după mersul acelui duh cântăreț
şi toate inimile îşi reglează bătăile după ritmul
acelui flaut vrăjit.

Mulțimea dă năvală deodată pe drum
fericită c-a ajuns la liman
şi o vreme toate lucrurile îşi găsesc cadența
şi totul decurge normal
până cînd cineva cu vizor aburit
vrea să pipăie salvatoarea minune
şi copilul scapă flautul fermecat
în mii de cioburi îl văd sub picioare
se-ntunecă rațiunea cu vizor aburit.

Şi mulțimea pierde drumul şi o ia peste câmp
gropile cu apă primesc iar musafiri
nunțile se amână pe un termen nedefinit
începe monologul spaimei de crivăț
domnia încălțărilor desperecheate

aburit spațiul se micşorează
lumea se retrage în indigo

the compass determines its true North
from the tempo of that singing spirit,
and all hearts regulate their beats
from the rhythm of that enchanted flute.

Suddenly the crowd rushes on to the road
happy it has reached safety:
for a while all things walk in unison
and everything is back to normal
until somebody with steamy eye-pieces
tries to touch their miraculous saviour
and the child drops the magic flute,
and the crowd tramples it
into thousands of shards underfoot,
their reason clouded by steamed up eye-pieces.

The crowd loses its way and tramps over the field,
tripping into the ditches again,
and marriages are postponed indefinitely:
which starts the monologue of fear
of the icy wind
and the regime of unmatched shoes.

Their space shrinks in the steam;
the world retreats to indigo

aşteptând apariţia unui alt copil cu flaut
mâine sau peste o mie de ani.

Vă raportez: pifanii îşi caută supapele
dar e foarte greu să le găseşti cu vizor aburit.

Raţiunea îşi caută supapa
încercând să explice acest paradox.
Văd un drum şi pe drum nimeni.
Cerul însuşi e un vizor aburit.

[1986]

as it waits for another child with a flute to appear
tomorrow or in a thousand years.

This is my report:
the infantry searches for it's valves
but they are nearly impossible to find
through the steamed up eye-pieces
of their gas masks.

Reason seeks its valve
trying to explain this paradox:
I see an empty road,
and the glowering sky itself
is like steamed up glass.

Translated by **Philippa Lawrence, Dorina Burcea, Eliza Ghiţulescu**

A ŞAPTEA STRAJĂ

Văd o lumină.
Văd o lumină la capătul nopţii
 blândă şi tremurătoare
ca şi cum am privi printr-un tunel nesfârşit
şi am zări ieşirea de partea cealaltă.

Văd o lumină
văd aura focului
luminând faţa bătrânului Trib
aşa cum era înainte de decimare.
Văd Marea Familie reîntrupată
mulţumind Cerului şi Pământului că există
mulţumind Apei şi Focului şi tuturor Vieţuitoarelor –
aşa cum se cuvine Părinţilor.
Aşa cum a fost odată.

Aud rindeaua fulgerând nori de talaş –
aşa cum a fost odată.

THE SEVENTH SENTINEL

I see a light,
a light at night's end,
dawn pale and shimmering
as if we were looking through an endless tunnel
and suddenly saw the way out on the other side.

I see a light, the fire's halo
illuminating the face of the old Nation
as it was before the Decimation.
I see the Great Family of Mankind reincarnated
giving thanks to Heaven and Earth for its existence,
giving thanks to Water and Fire and to all Beings –
with due honour to their parents,
as it used to be.

I hear the thundering plane rending the clouds –
as it used to be.

Aud albinele întoarse la Matcă –
aşa cum a fost odată.
Aud îngerul triunghiular al cocorilor
eliberând fulgerul din cămaşa-i de forță –
aşa cum a fost odată.

Acolo trupul şi-a găsit inima –
aşa cum am visat să fie şi am uitat.

Acolo dragostea şi-a găsit izvorul –
aşa cum am visat să fie şi am uitat.

Acolo izvorul şi-a găsit cerul –
aşa cum am visat să fie şi am uitat.

Acolo cerul şi-a găsit fumul –
aşa cum am visat să fie şi am uitat.

Acolo fumul şi-a găsit vatra –
aşa cum am visat să fie şi am uitat.

Văd o lumină la capătul nopții,
blândă şi tremurătoare,
ca şi cum am privi printr-un tunel nesfârşit
şi am zări ieşirea de partea cealaltă.

I hear the bees returned to the Queen –
as it used to be.
I hear the three-cornered angel of the cranes
releasing lightning from its straight jacket –
as it used to be.

There the body found its heart –
as we dreamt it would, then forgot.

There love found its spring –
as we dreamt it would, then forgot.

There the spring found its sky –
as we dreamt it would, then forgot.

There the sky found its smoke –
as we dreamt it would, then forgot.

There the smoke found its hearth –
as we dreamt it would, then forgot.

I see a light at night's end,
dawn pale and shimmering,
as if we were looking through an endless tunnel
and suddenly saw the way out on the other side.

Văd o lumină.
Şi noi mărşăluind prin tunel.
Văd o lumină
dar nu ştiu dacă ne îndreptăm spre ea
sau venim dinspre ea.

[1986]

I see a light,
and us marching through the tunnel.
I see a light
but don't know if we are approaching it
or leaving it behind.

Translated by **Philippa Lawrence, Oana Ludmila Popescu, Eliza Ghițulescu**

DE CE NU TE POT IUBI DUMNEZEIEŞTE (I)

Pentru că vechile minuni
au fost controlate cu lupa
şi dezminţite
iar cele noi
au avut atâtea defecte de fabricaţie
şi nimeni nimeni nu ştie
să le repare

Pentru că albastra pânză a cerului
e uneori atât de îngustă
încât cămăşile ne ies mult prea mici
şi pantalonii prea scurţi

Pentru că ne naştem în pielea goală
şi nu ne putem apăra
de mulţimea ghişeelor în care suntem parafaţi
şi când pielea nu mai poate respira de
mulţimea ştampilelor
dragostea ne părăseşte – şi moare

WHY I CAN'T LOVE YOU DIVINELY (I)

Because the ancient wonders
have been examined with a magnifying glass
and disproved
and the new ones
have had so many manufacturing flaws
and no one but no one knows
how to fix them

Because the blue canvas of the sky
is sometimes so narrow
that our shirts end up being too small
and our pants too short

Because we are born naked
and we can't protect ourselves
from the many offices we are registered at
and when our skin can no longer breathe because of
the multitude of entries there
love leaves us – and dies

Pentru că binele şi răul
nu există în stare pură
şi ne cheltuim ani grei
să învăţăm câte ceva
despre iluzoriul zid despărţitor

Pentru că uneori caut zile întregi
pielea de căprioară
cu care-mi şterg ochelarii
şi o găsesc
frunzărind albume vechi cu păduri

Pentru că suntem sechestraţi
de toate lucrurile
ce se vor în centrul atenţiei
implorând milă sau ajutor
şi nu ştiu dacă o fac
din răzbunare, singurătate
sau infirmitate

Pentru că ziua naşterii mele
mă vizitează în somn
întotdeauna cu buzunarele întoarse
pe dos

Because good and evil
do not exist in a pure state
and we spend long years
to learn few things
about the illusory partition wall

Because sometimes I look for days
for the deerskin rag
I wipe my glasses with
and I find it
leafing through old albums of forests

Because we are separated
from all the things
that want to be the center of attention
begging for mercy or help
and I don't know if they do it
out of revenge, loneliness
or infirmity

Because the day of my birth
calls on me in my sleep
with its pockets always turned
inside out

Pentru că pur şi simplu vin spre tine
învârtindu-mă
ca o roată ce-şi continuă călătoria
şi după ce diligenţa s-a făcut praf
în prăpastie

Pentru că în privirea ce mă urmăreşte
există un ferăstrău
pregătit să-mi taie umbra
cu prima ocazie

Pentru că există un regat cu maci aurii
care înfloresc
ori prea devreme ori prea târziu

Pentru că văd uneori nişte
oameni foarte mici
aruncând umbră cât Turnul Eiffel

Pentru că eternitatea a încetat
o dată cu moartea bunicului meu –
şi pentru că nicio stradă
nu-i poartă numele
deşi cel puţin un oraş

Because I simply come towards you
whirling
like a wheel that continues its journey
even after the carriage has been destroyed
in the abyss

Because in the eye that is following me
there is a saw
ready to cut my shadow
the first chance it gets

Because there is a kingdom with golden poppies
which bloom
either too early or too late

Because I sometimes see some
very small people
casting a shadow as big as the Eiffel Tower

Because eternity ceased
the moment my grandfather died –
and because no street
bears his name
although at least one town

i-a mâncat viața şi merele

Pentru că ziua de mâine
mă propune sistematic
pentru Marele premiu
destinat celor ce aşteaptă ziua de mâine

Pentru că oriunde întoarcem capul
dăm de un sfinx
care ne ia la întrebări

Pentru că ori de câte ori mă strigi în somn
nu ajung niciodată la timp să te apăr
şi abia țipătul mă trezeşte

Pentru că se întâmplă să aud noaptea
zgomot de popice căzute
şi căderea mi se pare mult prea umană
să mai pot adormi

Pentru că istoria
o şterge din prima linie
mulțumindu-se s-o descrie prin ochean
şi uneori nici nu vrea să dea ochii
cu cei pe care i-a înşelat

ate his life and his apples

Because tomorrow
keeps proposing me
for the Great Prize
meant for those who wait for tomorrow

Because wherever we turn our heads
we see a sphinx
who starts to question us

Because whenever you call my name in your sleep
I never arrive in time to protect you
and it's only the scream that wakes me up

Because at night I happen to hear
sounds of skittled bowling pins
and their falling seems too human to me
to be able to go back to sleep

Because history
erases it from the first line
being content with describing it through a spy glass
and sometimes it doesn't even want to face
the ones it has cheated

Pentru că am vrut să-ți dăruiesc
o căsuță de turtă dulce
dar nu ştiu pe unde am rătăcit-o
şi nu-mi rămâne decât să mă înec
în amărăciunea mâinilor goale

Pentru că garnizoana asta rotundă
ce se învârte în jurul soarelui
îmi dă uneori o amețeală cumplită
încât trebuie să mă țin de
stâlpii de telegraf
să nu alunec în gol

Pentru că soarele
îşi ridică laba lui de leu
în care mereu se află o aşchie
şi nu ştiu dacă nu cumva
o face înadins
şi nu ştiu de ce
treaba asta
nu îngrijorează pe nimeni

[1986]

Because I wanted to offer you
a small gingerbread house
but I don't know where I've misplaced it
and I don't have any choice but to drown
in the bitterness of my empty hands

Because this round garrison
that spins around the Sun
makes me so dreadfully dizzy sometimes
that I have to hold on to
the telegraph poles
lest I should fall into the void

Because the sun
raises its lion paw
that always has a splinter inside
and I don't know if it may
be doing it on purpose
and I don't know why
this matter
doesn't worry anyone.

Translated by **William Oxley, Alina Blănaru, Eliza Ghițulescu**

DE CE NU TE POT IUBI DUMNEZEIEŞTE (II)

Pentru că risipesc foarte mult timp
gândindu-mă cum Dumnezeu
reuşesc poştaşii
să rămână întregi
dându-ți cu aceeaşi mână
şi veştile bune şi veştile rele

Pentru că uneori nimeni nu vrea
să se despartă de haină
să acopere goliciunea statuii

Pentru că în fața oricărui zid
lăsăm un cal troian
şi prada nu-i decât un lung şir
de candele moarte

Pentru că de mult n-am mai văzut
un autentic
hoț de cireşe

Pentru că vin zile în care ar fi

WHY I CAN'T LOVE YOU DIVINELY (II)

Because I waste too much time
thinking how in God's name
postmen manage
to stay safe and sound
giving you good news and bad news
with the same hand

Because sometimes no one wants
to part with their coat
to cover up the nakedness of the statue

Because we leave a Trojan horse
in front of every wall
and the prey is nothing but a long series
of dead votive lights

Because it's been a long time since I last saw
a real
cherry thief

Because there come days when it would be

o binecuvântare
dacă maica te-ar reprimi în pântecul ei

Pentru că nu pot întoarce şi celălalt obraz
fără să ripostez
fără să mi se urce sângele la cap
când cineva se leagă de îngerul meu

Pentru că sunt greşeli de-o secundă
care nu se pot repara
într-o mie de ani

Pentru că ţi-am promis să-mi fac un buzunar
special pentru tine
dar totdeauna intervine ceva mai urgent
şi nu-mi pot ţine promisiunea

Pentru că tramvaiul ce mă duce spre tine
abia aşteaptă o intersecţie
să poată sări de pe linie

Pentru că vânatul fuge în zigzag
şi în urma lui glontele
execută aceleaşi mişcări

quite a blessing
if your mother accepted you back in her womb

Because I can't turn the other cheek
without retaliating
without my blood rushing to my head
when my angel gets picked on

Because there are mistakes made in one second
that can only be undone
in a thousand years

Because I promised you I'd have
a special pocket just for you
but something more urgent always comes up
and I can't keep my promise

Because the tram that takes me to you
can't wait to get to a junction
and thus be able to derail

Because the game runs away in zigzag
and the bullet makes the same
movements right behind it

Pentru că în memoria mea
se trezesc amintiri
care întotdeauna au mers tropăind

Pentru că există un hohot de râs
care face să-ți curgă sânge din nas

Pentru că iată scândura cu noduri
se aruncă
şi când mă gândesc la mine
mă cutremur de frig

Pentru că eternitatea e atât de scurtă
şi mie mi-ar trebui câteva
doar pentru a-ți îmblânzi părul
ce se retrage speriat între perne
şi mă muşcă de degete

Pentru că uneori vine un poem
şi urlă la mine
şi mă întreb ce l-o fi apucat –
şi se întâmplă să urlu şi eu
la câte-un poem
şi el se întreabă ce m-o fi apucat

Because remembrances that
have always stomped around
emerge from my memory

Because there's a guffaw
that causes you nosebleeds

Because, look, the board with knots
is thrown away
and when I think of myself
I shiver with cold

Because eternity is so short
I could use a few of them
just to tame your hair
that hides frightened in between the pillows
and bites my fingers

Because sometimes a poem
starts screaming at me
and I wonder what the matter with it is –
and sometimes I too scream
at a poem
and it wonders what the matter is with me

Pentru că mi se sting toate luminile
când aud psalmii câinelui
din pielea de tobă

Pentru că unii sfărâmă o piatră
pentru care Dumnezeu a cheltuit
milioane de ani să o nască –
pentru care va cheltui milioane de ani
să o reconstituie

Pentru că a mai trecut o duminică
înmulțind urmele de bicicletă
de pe pereți

Pentru că locuim la etajul şapte al cerului
şi deseori ascensorul ne reține ostateci
şi până să vină mecanicul să ne elibereze
izbim cu pumnii în celula metalică
şi ne strigăm durerea în jargon
şi sfârşim prin a deschide uşa apartamentului
transformați în două antice furii

[1986]

Because all my lights turn off
when I hear the psalms of the dog
from the drum skin

Because some crush a stone
that God has spent
millions of years producing –
and will need millions of years
to re-produce

Because another Sunday has passed
leaving more traces of bicycle wheels
on the walls

Because we live on the seventh floor of heaven
and the elevator often takes us hostage
and by the time the mechanic releases us
we punch the metallic walls of the cab
and shout out our grief in jargon
and finally we open the door of our flat
having become two ancient furies

Translated by **William Oxley, Angela Crăescu, Eliza Ghițulescu**

DE CE NU TE POT IUBI DUMNEZEIEŞTE (III)

Pentru că există turnuri înclinate
şi realitatea lor s-a transformat
într-o metaforă atât de frumoasă
pentru aparatul de fotografiat
dar nu pentru conştiinţa ce detectează
strigătul din zid

Pentru că există paranteze
ce-şi dispută supremaţia cu textul
şi iarăşi va veni toamna
cu zgomotul ei de obloane
şi zăvoare trase peste
poemul copacilor

Pentru că asasinul se naşte şi el
din pântecul mamei
şi adesea victima îl leagănă
şi-i plăteşte taxele şcolare
şi pumnalul şi glontele şi otrava

WHY I CAN'T LOVE YOU DIVINELY (III)

Because there are leaning towers
and their reality has transformed
into a metaphor worthy
of the camera
but not of the conscience that detects
the crying from inside the wall.

Because there are parentheses
that settle their supremacy with the text
and Fall will come again
with its sound of shutters and locks
pulled over the poem of the trees.

Because the assassin too is born
from the mother's womb
and often the victim rocks him
and pays his school fees
and the dagger and the bullet and the poison

Pentru că naşterea poemului
coincide adesea
cu sărbătoarea chibritelor

Pentru că lupul vorbeşte pe limba mielului
şi acest şiretlic
îl poate folosi oricine
dacă-şi ascute dinții

Pentru că există cel puțin o celulă
în corpul meu
care o ia razna
şi se poartă ireverențios față de tine

Pentru că am cel puțin un nerv
râvnit de cineva la vioara lui personală

Pentru că dacă te apleci puțin
ai să constați că unor enigme
li se văd picioarele

Pentru că intri într-o cameră interzisă
şi o găseşti violată

Because the birth of the poem
often coincides
with the celebration of matches

Because the wolf speaks the language of the lamb
and this trick
can be used by anyone
who sharpens their teeth

Because there's at least a cell
inside of me
that goes astray
acting irreverent towards you

Because I have at least one nerve
stirred by someone on his personal violin

Because if you tilt a bit
you'll find that the legs of some enigmas
can easily be seen

Because you enter a forbidden room
only to find it violated

Pentru că sărbătoarea durează până
trece parada

Pentru că poezia e paralelă cu omul
şi se întâlnesc totdeauna
mult prea târziu

Pentru că a mai trecut un secol
comentând sinuciderea poemului
în aplauzele scaunelor goale

Pentru că între noi există cel puțin
o biserică părăginită şi
o promisiune nețინută şi
o uitare înlăcrimată

Pentru că viața se consumă căutând
o legătură de chei

Pentru că unul pierde o legătură de chei
şi apoi generații întregi lasă impresia
că nu s-au născut decât să o caute

Pentru că fericirea va provoca
noi discuții şi noi neînțelegeri

Because the celebration lasts
until the parade's over

Because the common man is parallel with poetry
and they always make acquaintance
much too late

Because another century has passed
commenting on the suicide of the poem
to the applause of empty seats.

Because between us there's at least
a shabby church and
a broken promise and
a tearful forgetfulness.

Because life wears itself out
in search of a bundle of keys

Because someone loses a bundle of keys
and rising generations leave the impression
that they were only born to find it

Because happiness will generate
new discussions and agreements

la Congresul Internațional al
Scaunelor Goale

Pentru că toți vorbesc de curaj
şi fiecare îşi caută o portiță pe unde
să poată fugi

Pentru că toate lucrurile adorate de cineva
au cunoscut cel puțin un profanator
înainte

Pentru că unii folosesc fulgerul
drept cârjă

Pentru că ritualul nu-şi aminteşte
silaba esențială

Pentru că la spartul nunții
vântul aleargă după lămpile dezbrăcate
în timp ce mirii se retrag
spre luna de miere din cioburi

Pentru că privighetorile tale invizibile
sunt atât de fricoase
când vine furtuna

at the International Congress of the Empty Chairs

Because everybody speaks of courage
but each and every one of them
is in search of a loophole

Because all the things that someone treasured
have met at least a defiler before

Because some people use lightning
for a crutch

Because the ritual doesn't remember
the essential syllable

Because at the end of the wedding party
the wind chases naked lamps around
while the grooms retreat
towards their broken glass honeymoon

Because your invisible nightingales
are so scared
when the storm comes

şi eu încă nu ştiu cum să le număr
să văd dacă sunt toate
sub haină

Pentru că norocul trece pe lângă noi
cu gulerul ridicat

Pentru că iarăşi cade la picioarele mele
un meteorit plin de voci rugătoare
şi-n el aud vocea mea şi a ta
şi treaba asta mă înspăimântă

Pentru că eternitatea nu-i decât
o clipă defectă

Pentru că uneori te îmbrățişez
şi nu eşti acasă
lăsându-mi în brațe o cămaşă
procedând asemenea şopârlei
ce-şi lasă coada
în mâna duşmanului

[1986]

and I don't know yet how to count them
to see if they're all
under my coat.

Because luck passes us
with its collar raised

Because another meteor
full of appealing voices
lands at my feet again
and in it I hear my voice and yours
and this horrifies me

Because eternity
is just a futile moment

Because I sometimes hug you
and you're not home
leaving a shirt in my arms
like the lizard
that leaves its tail
in the hand of the enemy

Translated by **William Oxley, Alexandru Cârțu, Eliza Ghițulescu**

TOATE DRUMURILE DUC LA ROMA?

Fericiți cei ce călătoreau pe vremea
când toate drumurile duceau la Roma,
când din orice colț al lumii ai fi pornit
te puteai încredința fără grijă călătoriei
ştiind că fiecare drum e o călăuză sigură
şi că oricât ai fi rătăcit
într-un târziu tot ajungeai acolo
în inima Imperiului, nedezmințită: la Roma.

Dar când a fost asta, Iisuse?
Dar au dus vreodată
într-adevăr au dus vreodată toate drumurile, toate, la Roma?
N-a luat-o nici unul aiurea, trezindu-se
aşa dintr-o dată în împărăția urzicilor?

Nu cumva călătorii, vechii călători,
au mistificat lucrurile?

DO ALL ROADS LEAD TO ROME?

Blessed were the travellers in the days
when all roads led to Rome
for they could entrust themselves to travelling
free of worry,
setting out from far and near,
knowing that each road was a safe guide,
that even when going astray for long,
in the end, they would get there,
to the never failing heart of the empire: to Rome.

But when was this, Jesus?
Have all, but all roads ever truly led to Rome?

Has no one ever gone astray,
ending up, all of a sudden,
in the kingdom of nettles?

Travellers, the ancient travellers,
have not mystified the things, have they?

Nu cumva au simplificat universul
aşa cum au crezut ei că e mai bine
pentru negoţ, credinţă, sex şi orgolii?
Nu cumva Roma, adevărata Romă spre care se grăbeau,
trăia numai în capul lor?

Permiteţi-mi vă rog să mă îndoiesc
de buna lor credinţă,
acordaţi credit unui călător ce face autostopul
nimerit în această lume
dintr-o pură întâmplare,
prin jocul destinului,
stând călare pe un geamantan
la o mare intersecţie de drumuri,
visând să ajung acasă,
pierdut în semne şi prevestiri,
numărând din şapte în şapte camioanele
ce se grăbesc, fireşte, spre Roma.

Dacă a existat cândva o asemenea Romă
atunci geamurile ei de mult au fost pulverizate
şi ea însăşi s-a pulverizat în cele patru vânturi
în milioane de schije
în milioane de Rome.

They have not simplified the universe
So as to better comply with trade, faith, sex and pride,
have they?
Rome, the true Rome, towards which they rushed,
Wasn’t it just a fancy of their imagination?

You must forgive me for doubting
their good faith,
Do give some credit to the hitchhiking traveller
who found himself in this world
by pure chance,
by blind fate,
riding his suitcase
at a big crossroads,
dreaming to get home,
lost in signs and predictions,
counting each seventh truck
that speeds, naturally, to Rome.

If such Rome has ever existed,
Then its windows have long been turned to dust,
Rome itself has been lost to the four winds
into millions of splinters,
into millions of Romes.

Încotro? întreabă călătorul din mine
încercându-şi norocul, provocându-şi destinul.
Spre Roma, bine-nțeles, răspund bătrânii lupi de uscat
arşi de soare şi de căldura motoarelor.
Şi gonesc mai departe, în toate direcțiile,
fiecare spre Roma lui de lapte şi miere,
fiecare obsedat de Roma lui
financiară, astrală, sexuală, tribală,
gonesc mai departe camioanele
urmându-şi propria religie, îmbătate de propria putere,
gonesc fără a privi înapoi, țiuind, fulgerând,
lăsând în urmă un deşert de asfalt
şi nişte lacrimi amărui, lipicioase,
din care noaptea se nasc mărăcini şi scaieți.

Mă gândesc totuşi, eu călătorul de la răscruce,
mă gândesc totuşi că Roma, Roma cea adevărată,
a existat de la facerea lumii
a existat şi încă mai există
trebuie să fie pe undeva Roma indestructibilă
Roma-diamant, uitată, pierdută
în această devălmăşie de drumuri,
trebuie să fie pe undeva scăpată din vedere

Where to? the traveller in me asks
trying his luck, challenging his fate.
To Rome, naturally, the old ground dogs reply,
burnt by the heat of the engines and sun.
And farther they race, in all directions,
each towards his Rome of milk and honey,
each obsessed with his own
pecuniary, starry, sensual and tribal Rome,
pursuing their own religion, intoxicated with their own power
the trucks are speeding farther
without looking back, whining, and flashing,
leaving behind a desert of asphalt
and a few bitter, sticky tears,
which late at night grow into briar and cocklebur.

Yet I, the crossroad traveller,
I think that Rome,
the real Rome, nevertheless existed,
it has existed since the making of the world,
and it still does,
the indestructible Rome,
the diamond Rome must be somewhere,
lost and forsaken

Roma spre care toate drumurile se îndreaptă ca spițele soarelui,
adunându-şi seara la piept Marea Familie,
trebuie să pulseze pe undeva inima ei
trimițând în rețeaua Imperiului
sângele cald al eternității.

Acum, aici, la marea intersecție, stăm doi inşi:
eu şi Dumnezeu, făcând autostopul,
la cheremul camionagiilor,
zeii autostrăzilor
care nu opresc niciodată
pentru care nici nu existăm.
Şi noi, cei doi, rămânem mai departe la intersecție:
Eu bântuit de gândul să-mi iau tălpăşița pe jos,
Dumnezeu regretând că nu s-a născut femeie.

[1986]

among these equally shared roads,
it must be somewhere, overlooked,
Rome, with all its radiating roads like sun spokes,
calling the Big Family to its bosom at night,
its heart must be somewhere pulsing,
sending the warm blood of eternity through the
Empire's web.

Here and now, two persons are standing at the big
crossroads:
God and myself, both hitchhiking,
at the mercy of truckers,
the highway gods,
who never stop,
we don't even exist for them.
And so the two of us remain at the crossroads:
I, haunted by the thought to hit the road on foot,
God, wishing he had been a woman.

Translated by **Kavita Jindal, Anamaria Comes, Eliza Ghițulescu**

DUŞMANUL POTENȚIAL (DETALIU)

Duşmanul potențial se sprijină de zidul unei biserici, fără griji, fără proiecte de viitor, supărat doar de o viespe, apărându-se de formă, ca şi cum n-ar voi s-o ucidă.

Pe o terasă, în fața unui măr auriu, îşi mărturiseşte ultimul vis şi mâhnirea ce i-a lăsat-o un chip despuiat.

La o răscruce de străzi îşi cuprinde iubita cu laba lui de leu afectuos, pe o altă stradă cumpără îngheţată, într-o cameră cu ferestre deschise ascultă Vivaldi, în altă parte se lasă torpilat de doi sâni, călătoreşte cu bicicleta spre Sf. Mormânt, citeşte *Să trăim fără a fi bolnavi* de dr. Ernest Gunter, uită să coboare în gara sa de provincie, poartă fular de mătase şi pălăria pe ochi, este prins de poliție într-o maşină furată şi râde în hohote când se vede înşelat de-un profet.

Dimineața ne îmbracă hainele, ne fumează țigara, ne bea cafeaua, ne sărută femeia şi apoi se aruncă în apele străzii, vinde bilete la ultimul

THE POTENTIAL ENEMY (DETAIL)

The potential enemy is leaning onto the wall of a church, carefree, with no future projects, annoyed only by a wasp, mimicking defence as if he did not want to kill it.

On a terrace, in front of a golden apple, he confesses his last dream and the sorrow inflicted on him by a naked face.

At a crossroads he embraces his mistress with his affectionate lion paw, on another street he buys ice-cream, in a room with open windows he listens to Vivaldi, somewhere else he allows himself to be jousted by a pair of breasts, he travels by bike to the Holy Sepulchre, reads *Life without illness* by Dr. Ernest Gunter, forgets to step off the train in his provincial station, wears a silk scarf and a hat pulled over his eyes, he gets caught by the police in a stolen car and roars with laughter when cheated by a prophet.

In the morning, he dresses in our clothes, smokes our cigarette, drinks our coffee, kisses our woman and then throws himself into the stream of the street, sells

spectacol de circ, suferă o decepție cu ochi albaştri, fuge de la serviciu la stadion, înalță rugăciuni către zeul având drept cap o minge de fotbal, îşi pierde cheile, traversează strada cu doi copii subsuară şi tocmai e pe punctul să facă o nouă declarație de dragoste.

Duşmanul potențial oriunde s-ar duce este
urmat îndeaproape de îngerul său păzitor,
gardian fără milă de care nu poate să scape
şi atunci de mânie şi nefericire începe să plângă
şi din când în când ca un bătrân ventriloc
scoate un urlet atât de puternic, atât de sfâşietor,
încât trece neauzit pe deasupra
pulverizând ferestre
găurind ziduri, lăsând în urmă
un amestec de fier încins şi sticlă vitrificată –
şi noi lângă ziduri
striviți de pumnul său uriaş
reduşi la dimensiunea furnicilor
în timp ce pifanul
înfricoşat îşi priveşte
baioneta plină de sânge.

[1986]

tickets to the latest circus show, is disappointed by a pair of blue eyes, rushes from work to the stadium, raises prayers to the god who has a football for his head, loses his keys, crosses the street with two children under his arms and is about to make a new declaration of love.

Wherever he goes, the potential enemy is closely
followed by his guardian angel, a pitiless guardian
from whom there is no escape
and then, out of rage and misery he starts to cry
and once in a while, like an old ventriloquist
he utters such a strong, heart-rending howl
that it passes above unheard
pulverizing windows
piercing through the walls, leaving behind
a mixture of hot iron and vitrified glass
and we, next to walls
are crushed by its giant fist,
reduced to ant dimension
while the infantry man
stares in awe
at his blood stained bayonet.

Translated by **Kavita Jindal, Teofana Trâpcea, Eliza Ghițulescu**

CRIMA PERFECTĂ

Povestea e lungă şi tulbure
fără început şi sfârşit…
Eram vreo cinci inşi detaşaţi la
arhivele garnizoanei.
Aveam misiunea să punem la punct
câteva camioane de viaţă expirată
executată (în toate sensurile)
înghiţită de mormântul fără fund al dosarelor
proclamând veşnicia textului
ordine date de cineva îndeplinite de cineva
fără să schimbe ceva
fără să se schimbe ceva
doar viaţă sacrificată pentru textul înfometat
sursă de energie pentru iubirile lui,
pentru nopţile lui buimăcite de lună.

Ne naştem din text şi apunem în text
deci viaţa e text
a spus cineva, un pifan
mai bătrân –

THE PERFECT MURDER

The story is long and confused
with no beginning and no ending…
There were five of us detached to
the garrison archives.
Our mission was to put order
into some trucks loaded with expired life
which had been executed (in every sense of the word)
swallowed by the bottomless grave of files
proclaiming the eternity of text
orders given by someone and carried out by someone
without changing anything
without anything changing
except the life sacrificed to hungry text
a source of energy for its love affairs,
for its nights bewildered by moon.

We are born into text and set down in text
so life is a text
somebody said, an older
foot soldier –

o glumă, desigur, pentru îmbărbătare
dar o glumă sinistră
căci noi eram deprimați
făceam şi noi parte din text
hrana lui viitoare – dispunea de noi
după voie
ne-o spuneau ochii prafului
de pe muntele de hârtie,
avertismentul unui câine
care latră singur.

Aveam nevoie de o gură de aer,
afară ne-am fi revenit din coşmar
dar eram încuiați în arhive
eram închişi la propriu
n-avea voie nimeni să intre
textul trebuia să-şi păstreze până la capăt
caracterul lui strict-secret.

Povestea e lungă şi tulbure
fără început şi sfârşit,
un labirint de semne
rostite pe jumătate de nişte buze fără de chip
asemenea femeii ce ne plasa mâncarea
prin ferestruica

a buck-you-up joke obviously
yet a sinister joke
because we were depressed
at being reduced to text
food for it – we were
at its disposal
we were told by eyes of dust
on the mountain of paper,
a lone dog barking
its warning.

We needed a breath of air,
outside we would have recovered from the nightmare
but we were locked in the archives
we ourselves were effectively locked
no one was allowed in
the text had to maintain
its secret nature right to the end.

The story is long and confused
with no beginning and no ending,
a labyrinth of signs
half-uttered by lips with no face
just like the woman who placed our meals
through the little window

din uşa cu gratii.
Cineva din personalul auxiliar.
După mers bănuiam că-i femeie
dar după felul cum ne strecura ţigări şi chibrituri
(fumatul era interzis în arhive)
eram siguri.
Nu-i treabă de bărbat încălcarea de ordin.

O iubeam cumva speriaţi
ca şi cum ne-am fi îndrăgostit
de femeia duşmanului,
până una alta viaţa noastră era în mâinile ei
singura legătură cu exteriorul.
O iubeam ca şi cum am fi primit
cheia oraşului
deşi chipul ei nevăzut
lăsa câmp liber interpretării
sumedeniei de ipoteze posibile
deşi după prostul obicei al îndrăgostiţilor
de a fi cinici
ne întrebam ce hram de text poartă

ce text o cuprinde cu laba-i păroasă
cărui nenorocit de text îi este roabă
şi ne întrebam

of the barred door.
Someone in the auxiliary staff.
By the gait, we suspected it was a woman
but by the way she slipped us cigarettes, matches
(smoking was forbidden in the archives)
we were certain.
No man would disobey orders.

We loved her somehow scared
as though we had fallen in love
with our enemy's woman,
for the time being our life was in her hands
our only link with the outside world.
We loved her as though we had received
the key to the city
although her unseen face
gave free scope for interpretation
a host of possible hypotheses
though abiding by the bad habit of lovers
of being cynical,
we were wondering what sort of a text she had

what text grabbed her with its hairy paw
to what damn text was she slave
and we were wondering

dacă nu cumva
este o bună mamă de texte.

O iubeam cu toată dragostea
de creion perfect ascuțit
recunoscători că a dat un sens nou
muncii noastre teribile.
S-a întâmplat că într-o zi
(sau noapte, cine mai ştie?)
gândindu-ne la textul sânilor ei,
îngropați într-un maldăr de ordine vechi,
am simțit sub degete pulsând inima textului
o senzație vie, paralizantă,
o răzbunare târzie a vieții ucise de text.
Textul părea să vorbească.

Da, textul vorbea. Însă vorbe de sfinx.
Înfrigurați, asemenea unor cârtițe-detectiv,
punând hârtii cap la cap
urmărind o anume cronologie
săpând galerii spre inima textului
ne-am afundat în noaptea lui de enigme
disperați şi tăcuți
căutând o lumină, un fir de nisip cântător,
ceva pierdut între

if
she must be a good mother to texts.

We loved her with all the love
of a perfectly sharpened pencil
grateful that she had given new meaning
to our terrible work.
So it happened that one day
(or was it night, who knows?)
while dreaming the text of her breasts,
buried under a pile of old orders,
we felt under our fingers the throbbing heart of the text
an animated paralysing sensation
the late vengeance of the life it had taken.
Then it seemed that the text was talking.

The text was indeed talking. Yet, sphinx words.
Excited, like detective-moles,
putting order into papers
following a certain chronology,
digging galleries into the heart of the text
we deepened into its night of secrets
desperate and silent
searching for a light, for a singing grain of sand,
for something lost between

apoteoză şi apocalipsă
poate chiar naşterea textului.

Povestea e lungă şi tulbure
fără început şi sfârşit,
numeroase intrări false,
coridoare ce nu duc nicăieri
ceva despre o fericire supravegheată
despre o interdicție şi încălcarea ei
despre o pedeapsă atroce urmată de răscumpărarea
prin suferință
ca apoi totul să fie infirmat
să se pună accent pe insurgența unei celule
un fel de incest primordial, nepedepsit,
afişat ca un titlu de glorie
în trenuri sub care nişte mecanici
repară mereu câte ceva.

Şi iarăşi porți şi portițe străjuite de inscripții
indescifrabile,
monologuri fără noimă izbindu-se de pereți
apoteoze trase la xerox
năluci detronate întrețināndu-şi mizeria
în camere de tortură

apotheosis and apocalypse
maybe the very birth of the text.

The story is long and confused
with no beginning and no ending,
many false entries
corridors leading nowhere
something about a supervised happiness
about an interdiction and its breaking
about an atrocious punishment followed by
redemption
through suffering
and then everything is disproved,
the insurgence of a cell was emphasised
a kind of primordial unpunished incest
displayed like the glorious names
on trains under which mechanics
are always repairing something.

And again gates and doors secured by unreadable
inscriptions,
absurd monologues banging on the walls
xerox-copied apotheosis
dethroned apparitions maintaining their misery
in rooms furnished for torture

speriate de loviturile unui toiag cerând găzduire
unui gol de cisternă.

Peste tot urme împrăştiate în jurul unor
promisiuni neținute, dar nici o amprentă ca lumea,
cărările se bifurcă
nişte călăreți inoxidabili apar şi dispar
fără nici o explicație.
Cerul şi apa se deschid şi se închid
ca nişte ziduri perfecte.
Nici o crăpătură prin care să priveşti
să-ți dai seama ce se întâmplă.
Şi când totul pare să intre în amorțeală
să-şi piardă din interes
se fac iarăşi promisiuni în contul unor
noi pătimiri, săbii ce vor aduce iertarea
pentru o vină închipuită,
lumea aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă
să se termine totul cu happy-end
şi când întinde o mână spre acea înviere
spre acea lumină veşnic fericită şi amânată veşnic
mâna dă de un viespar rotitor,
suburbii de stele sărace sub care se văd
apocalipse încălzindu-se la flacăra unui chibrit.

scared by the tappings of a wand asking
housing from an emptied tank.

Everywhere, footprints scattered around
broken promises, but none of them a good print,
the paths branch off
horsemen stainless as steel appear and disappear
with no explanation.
The sky and the waters part and close
in cleaved perfection.
No cranny to peer through
to figure out what’s going on.
And when everything seems to go numb
and lose its interest
promises are made again on the basis
of new passions, of swords bringing about forgiveness
for some imagined guilt,
the world is waiting, waiting, waiting
for everything to end with a happy-end
and when a hand reaches for that resurrection
for that perpetual happy light that is forever postponed
the hand touches a spinning swarm,
suburbs of poverty-stricken stars under which
apocalypses can be seen
warming themselves by the flame of a match.

Şi totuşi trăiam sentimentul ciudat că însuşi
Dumnezeul textului se află în text, deținut
în hrubele textului undeva pe aproape –
îi simțeam respirația
prin pereții de nepătruns –
simțeam că se află acolo învăluit în absență
şi suferă – şi nu înțelegeam
de ce nu face nimic
de ce nu spulberă textul, de ce
nu dă totul pe față.

Povestea e lungă şi tulbure
fără început şi sfârşit…
Înaintam prin noaptea amară a textului
cinci inşi, cinci pifani
încuiați în arhivele garnizoanei,
într-un noian de sensuri răstălmăcite,
ajustate cu foarfeca,
acuzând o senzație de frig şi
duh anestezic,
dar era prea târziu, pricepusem,
textul vorbise, laudă textului.

Când am ieşit din arhive

Yet, we were filled with the strange feeling that
the God of the text himself was in the text, a prisoner
in the text catacombs somewhere near –
we could feel its breath
through the impenetrable walls –
we felt that it was there enveloped in absence
suffering – and we did not understand
why it did nothing
why it did not destroy the text, why
it did not let everything out…

The story is long and confused
with no beginning and no ending…
We were moving ahead through the bitter night of text
five people, five footmen
locked in the garrison archives,
in a multitude of twisted meanings,
snipped and adjusted,
complaining of cold and sprite
of anaesthesia,
but it was too late, we had understood,
the text had spoken, praise be to the text.

When we came out from the archives

când ofițerul de serviciu ne-a eliberat
şi când în poziție de drepți
am răcnit că ordinul este executat
eram convinşi
că dețineam
toate dovezile unei crime perfecte.

[1986]

when the officer on duty released us
and when standing at attention
we shouted that the order had been executed
we were certain
we had all the evidence
of a perfect murder.

Translated by **Anne Stewart, Lorena Fota, Eliza Ghițulescu**

ÎNAINTE DE STINGERE

Aici se poate vorbi despre acea fracțiune de secundă de îndoială şi speranță, de ruşine şi disperare, de flux şi reflux, înainte de stingere.

Pleoapa se zbate, clipa se dilată enorm.

Ordinul rămâne la uşă, o pojghiță de sare pe trupul naufragiaților înecați, în timp ce somnul îşi încheie instrucția nălucilor gata de atac.

Se percepe un foşnet de aripi de îngeri în preajma cearceafurilor subțiate de trecerea veacurilor, apărătorii nocturni, abia treziți din rastel, singurii ce se mai interesează de soarta pifanilor. Însă nehotărâți, depăşiți de evenimente.

Un val se înalță din întuneric asemenea unui munte, un răpăit de tobe, negru, prevestitor, şi valul izbindu-se de timpan, spărgându-se în milioane
de galaxii orbitoare. Apoi sună retragerea, un

BEFORE LIGHTS-OUT

Here we can talk about that split second of doubt and hope, shame and dismay, the ebb and flow before lights-out.

The eyelid struggles, the moment flares infinitely.

The order remains outside the door, a shell of salt wrapping the bodies of drowned castaways, while sleep concludes its teachings on the spectres ready to attack.

A shudder of angel wings can be heard near clothes, worn thin by the march of centuries, night sentinels, hardly stirring from their rack, the only ones interested in the fate of the foot soldiers. Half-hearted, out of their own depth.

A wave heaves out of the dark, high as a mountain, a rat-tat of drums, black, ominous, and the tide crashes against the ear drum, breaking into a million blinding galaxies. Then retreat is sounded, the lapping of water shot through with traces of blood,

clipocit de apă străbătut de firişoare de sânge, şi-n urmă cerul gurii uscat, străpuns de o cange.

O lumină mioapă, venită de cine ştie unde, târându-se pe sub paturi în căutarea unei găuri de şoarece.

O confuzie inexplicabilă a cărnii, o ruşinoasă abdicare a nervilor între durere şi bucurie, țipătul unei femei atacate în grădina publică suprapus peste lătratul somnoros al unui câine chemat de stăpân.

Cineva, o umbră fără chip, scăpărând un chibrit la adăpostul unei porți încuiate, pronunță numele ploii ce se va naşte. Alături, proiectată pe zid, umbra unui ins cu bâta ridicată.

Voci, reînvierea unor limbi dispărute, o femeie ce se dezbracă într-o cabină de telefon, un paznic beat ghemuit pe marginea unui cavou, obrazul atins de o mână protectoare, psalmii hoților săraci către zeul lor cleptoman, voci, buze întredeschise, voci, un măr despicat, un tunet într-un umăr, ca o lovitură de tun, şi o aureolă pe capul unui copil depărtându-se.

Apoi fulgerul unui nerv rupt, un scurtcircuit, beznă totală, amnezie totală, un

and in the end, the palate dry, pierced by a spear.

A rush of myopic light, coming from nowhere, floundering under beds searching for a mouse hole.

An irrational confusion of the flesh, a shameful renouncing of the nerves, between pain and joy, the cry of a woman attacked in a public garden, over the sleepy bark of a dog called by its master.

Somebody, a shadow without a face, striking a match in the shelter of a locked gate, pronouncing the name of the rain that is about to wake. Alongside, projected on the wall, the shadow of a man, his bat raised in the air.

Voices, the revival of long-gone languages, a woman undressing in a phone booth, a drunk sentry crouching at the edge of a vault, someone's cheek touched by a protective hand, the psalms of poor thieves to their kleptomaniac god, voices, half-open lips, voices, a split apple, thunder in the shoulder, like a cannon shot, and a halo on a child's head, vanishing into the distance.

Then, the jolt of a broken nerve, a short circuit, complete darkness, total amnesia, a circular vortex

vârtej circular despuind trupul, batjocorindu-l, o masă de carne lipsită de gând, doar o enormă voință de-a trece peste un zid, înghițind aerul, bănuiala unui mort călare pe-un cal

și o cumplită senzație de părăsire, de biserici bătute în cuie, un veac ținut în borcanul cu spirt, o mașină de scris la care se bate cu un deget și un labirint de străzi controlat de bastoanele orbilor...

un lung frison de locuințe lacustre

și pe sub paturi lumina aceea fără identitate lipăind prin apa până la genunchi urmându-și linia destinului

și dintr-o dată valul întunecat ridicându-se ca un zid de beton, prăbușindu-se într-un vaier metalic de oase strivite, un hău imens dedesubt

și căderea fără sfârșit

și urletul primordial

În asemenea împrejurări se invocă numele mamei.

[1986]

stripping the body, dishonouring it, a mass of flesh devoid of all thoughts, just an enormous will to climb over a wall, devouring the air, the apprehension of a dead man riding a horse, and a dreadful feeling of abandonment, of boarded up churches, a century preserved in a jar of meths, a typewriter for one-finger tapping and a maze of streets mapped out by the canes of blind men…

a long quiver of lacustrine dwellings

and under the beds that nameless light splattering in water that goes up the knees, following the lifeline

and all of a sudden the dark wave rising like a concrete wall, crushing with the metallic groan of broken bones, an ocean-wide void beneath

and the endless fall

and the primary cry

In such circumstances, one calls one's mother's name.

Translated by **Maria Jastrzebska, Roxana Cristea, Eliza Ghițulescu**

